

БОРБА®

President RICHARD NIXON and Vice-President SPIRO AGNEW receiving the President of the Bulgarian National Front Dr. IVAN DOCHEFF at the White House, Washington, 30 X 1969

B O R B A

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

JANUARY 1970

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N.Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 19, брой 1.

Книжка петдесетъ и седма.

Януарий 1970.

**ЧЕСТЬ И СЛАВА НА БОРЦИТЪ ОТЪ АНТИКОМУНИСТИЧЕСКОТО СЪПРОТИВИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ
ВЪ БЪЛГАРИЯ И ВЪ ЕМИГРАЦИЯ.**

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Единадесетиятъ Конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк, който ще се състои на 7 и 8 мартъ 1970 година въ Ню Йоркъ, ще бъде посветенъ на борцитъ отъ Антикомунистическото съпротивително движение, намиращи се въ България и въ емиграция.

Решението на Централния Управителенъ Съветъ на посвети Конгреса на героитъ отъ антикомунистическата съпротива е едно признание на геройството, себеотрицанието, непоколебимостта, ентузиазма и върата въ правотата на българската освободителна кауза, които характеризиратъ двадесетъ и петъ годишната съпротива срещу комунизма въ България и въ емиграция.

Комунистическата пропаганда, която употребява всички сили, за да заблуждава свѣта, че въ България имало свобода и демокрация, се проваля благодарение на дейността на съпротивата, която обхваща вече всички слоеве на народа ни и всички кръгове на емиграцията.

Конспирациитъ за сваляне на комунистическата властъ въ България, съпротивата на селянитъ противъ колхозитъ и комунистическата аграрна система, саботажитъ въ всички клонове на производството доказаха предъ свѣта, че българскиятъ народъ отрича комунизма, отрича днешното комунистическо управление и се бори за премахването му и възстановяването на свободата и демокрацията.

Неспирната дейность на националната емиграция, състояща се въ издаването на редица вестници и списания, устройване на протестни митинги и събрания, париране на подмолната дейность на платени агенти, пратени отъ България, създаването на контактъ съ отговорни срѣди въ Западния свободенъ свѣтъ и

разкриване истината за днешното положение в България, допринесоха извънредно много за спечелване приятели за българската освободителна кауза.

Съ с чувство на гордост и благодарност ние се прекланяме предъ жертвитѣ, които нашитѣ братя в Родината даватъ в името на свободата. Чрезъ тѣхъ свѣтътъ вижда, че българскиятъ народъ не е склонилъ глава подъ ножа на поробителя. Тѣ заслужаватъ всеобща признателностъ и ние ще я демонстрираме на Конгреса на Българския Националенъ Фронтъ, Инк. в Ню Йоркъ, на 7 и 8 мартъ 1970 година, кадето ще бѣдатъ представени българскитѣ емигранти националисти отъ цѣла Америка и отъ другитѣ свободни страни и кадето се очаква цѣлокупната българска емиграция да се стече масово.

И както отъ 25 години насамъ, българската национална емиграция съ повсемѣстни панахиди за падналитѣ в освободителнитѣ борби и за жертвитѣ на комунистическия тероръ, отдава почитъ къмъ свѣтлата имъ паметъ, така сега ще отдадемъ почитъ къмъ героитѣ отъ съпротивата, които продължаватъ да стоятъ непоколебимо на позициитѣ си и съ неугасимъ пламъкъ в сърдцата и вѣра в победата устояватъ в борбата срещу комунистическия поробителъ.

Съ тѣзи мисли отъ миналото, подготвяйки се да отдадемъ заслужено признание на всички онѣзи наши братя, които така достойно изпълниха и продължаватъ да изпълняватъ своя дългъ къмъ родъ и Родина, ние посрѣщаме новата 1970 година.

Преизпълненъ съ вѣра, че утрешниятъ день ще донесе щастливо бъдаще на нашия народъ и нашата страна, днесъ, по случай новата 1970 година, изпрашамъ на всички българи, по села и градове в България, както и на всички български емигранти, прѣсмати по цѣлия свѣтъ, моитѣ най-сърдечни поздравии и най-горещи благопожелания.

Нека да укресимъ още повече силитѣ си, за да продължимъ борбата за свобода и да издържимъ и за в бъдаще, както издържахме вече двадесетъ и петъ години, до крайната победа - освобождението на България отъ комунистическото робство, което освобождение осмисля единствено съществуванието ни и оправдава даденитѣ безбройни жертви.

На всички насъ е много добре известно положението, нищетата, страданията и гнетящето подтисничество, при което българскиятъ народъ живѣе днесъ. Комунистическото робство смуче жизненитѣ сокове на страната и обезбългарява народа, като се старае да го направи една бездушна сива и аморфна маса. Нашитѣ национални идеали сѣ отдавна пренебрегнати, България е сведена до една зависима отъ Съветския съюзъ губерния.

Вѣрѣйки всички тѣзи терзания, народа отстоява съ твърдостъ и търпение. Не малко, обаче, избиратъ свободата предъ тормоза в Родината и съ рискъ на живота си прехвърлятъ теленитѣ мрежи по границитѣ. На насъ всички е известно, за трудноститѣ съ които емигрантитѣ трѣбва да се справятъ в чужбина, за да осигурятъ съществуванието си.

Но както в България нашиятъ народъ, така и в емиграция, ние не прекланяме глава, намираме сили, вѣрѣйки жертвитѣ и страданията, да водимъ борба за свобода и независимостъ и стоимъ непоклатимо на позициитѣ, заети отъ насъ още на 9 септември 1944 година. На това се крепи нашата надежда за утрешни по-свѣтли дни, тамъ е залогътъ за утрешното освобождение на България, това е най-големата гаранция, че единъ день отново ще изгрѣе зората на свободата и надъ родната ни земя.

Съ нами Богъ и честита Нова Година!

И С Т И Н А Т А З А Б Ъ Л Г А Р И Я .

Едно интервю със Д-ръ Димитър Вълчев

Подъ това заглавие, английското издание на Антиболшевишкия Блок на Народитъ "АВН - Correspondence" е помѣстило въ последната си книжка за XI/XII 1969, посветена на България, интервю със Д-ръ Дим. Вълчевъ, предназначено за освѣтление на чуждата общественост. Тъй като направенитъ тамъ изявления представляватъ интересъ и за българската емиграция, предаваме ги тукъ въ съкратенъ преводъ за нашитъ читатели. /БОРБА/

ВЪПРОСЪ: Неотдавна бѣ празнуванъ 25-годишенъ юбилей на социалистическата революция въ България, като исторически преломъ въ развитието на страната и начало на буренъ, всестраненъ възходъ на живота на българския народъ. Можете ли да ни кажете съ малко думи, доколко тѣзи сѣждения отговарятъ на действителността?

ОТГОВОРЪ: Неможе да се отрича, че промѣната на 9 септември 1944 година бѣ наистина "исторически преломъ" въ развитието на съвременна България, но само въ смисълъ на погубване на националния ни суверинитетъ въ полза на руското колониално господство и потяпкване на основнитъ права и свободи, на които се радваха българскитъ граждани въ предишната правова държава. Събитието ще остане поради това записано въ нашата история като денъ на националенъ трауръ. Неговата годишнина се посреща днесъ отъ емиграцията ни съ задушници за безбройнитъ жертви на единъ нечувано кръвожаденъ тероръ, за който нашитъ комунисти дори засѣчиха печалната слава на собственитъ си болшевишки майстори и учители. Що се отнася до постиженията презъ изтеклитъ 25 години въ областта на материалното строителство и производство, тѣ не служатъ за благоденствието, нито за духовния напредкъ на нашия народъ, а сѣ въ прѣка полза само на така наречения свѣтовенъ комунизъмъ, подъ който етикетъ се крие въ сѣжностъ Московскитъ завоевателенъ нагонъ. Въ всѣки случай, трѣбва да се знае и запомни, че за нѣкаква "социалистическа революция" у насъ, която да се е наложила на 9 септември по силата на "народно въстание", не може и дума да става. Така нареченото партизанско "движение", превъзнасяно сега като носителъ на мнимата революция, се заключаваше само въ спорадични прояви на партизански банди, рекрутирани въ голѣмата частъ отъ криминални елементи, чийто палежи, грабежи и убийства на скромни и невинни държавни служители възбуждаха всрѣдъ населението само отвръщение. Комунистическата властъ въ страната ни не дойде като рожба на никаква революция, а бѣ установена само чрезъ типично узурпаторски актъ, облагодприятствуванъ отъ изключителни обстоятелства на момента.

ВЪПРОСЪ: Но какъ се обяснява, че на комуниститъ въ България все пакъ се отдаде, да заематъ въ една нощъ и безъ всѣкаква съпротива държавната властъ и да установятъ пълновластие надъ страната, ако действително не сѣ се ползували съ широка подкрепа всрѣдъ народнитъ маси?

ОТГОВОРЪ: Автентиченъ и несъмнено убедителенъ отговоръ на този въпросъ бѣ даденъ вече не веднѣжъ отъ самитъ представители отъ партийната олигархия, властваща днесъ въ страната ни. Така и по случай 25-годишния юбилей на тѣхната прословута революция, тѣ - наредъ съ громки славословия за така наречената победа отъ 9 септември - приповториха официално и на всеуслушание констатацията, че пропѣлзването до властта на нашата комунистическа партия би било немислимо, безъ съществуването на "Отечествения Фронтъ" и преди всичко, безъ решителната помощъ на Червената Армия, настѣпваща по това време вече въ България! Къмъ това чистосърдечно признание за историческата истина, необичайно иначе въ практиката на комуниститъ, остава само да прибавимъ пояснението, че въпросниятъ "Отечественъ Фронтъ", който служи днесъ за лозовъ листъ на наглата комунистическа диктатура, бѣ създаденъ навремето конспиративно отъ Москва, само като прикритие

на БКП и плановетъ за пълно болшевиизиране на страната ни. Следъ като обаче тази привидна коалиция изигра предвидената си роля, мѣродавнитѣ представители на некомунистическитѣ лѣвичарски групи въ новата властъ бѣха тутакси безцеремонно изхвърлени и дори качени на бесилка. Добре известна е сѣдбата напримѣръ на Никола Петковъ, лидеръ на лѣвитѣ земеделци, на Дамянъ Велчевъ, шефъ на русофилския воененъ кръжокъ "Звено", и на всички останали, чието съдействие въ преврата отъ 9 септември имъ бѣ възмездено чрезъ екзекуция, заточение и тъмница. Ако комунистическото малцинство въ узурпаторската властъ може да си позволи тѣзи своеволия и да се домогне до абсолютно пълновластие, то само благодарение, че е Червената армия въ страната ни, на която сега нашитѣ комунисти заслужено правятъ метания и въздаватъ вѣчна слава и признателностъ. Достоверно свидетелство за гладкото провеждане на самия превратъ съдържатъ междупрочемъ мемоаритѣ на генералъ Иванъ Мариновъ, воененъ министъръ въ последното конституционно правителство. Повиканъ отъ Регентството само нѣколко дни по-рано на този постъ поради всеизвестнитѣ му тѣсни връзки съ звенаритѣ отъ "Отечествения Фронтъ", съ напуста надежда, че този жестъ на лоялностъ по отношение на Москва може да спаси на страната една руска окупация, генералъ Мариновъ - както самъ сега изтъква заслугата си - се поставя въ услуга на съзаклятието и презъ нощта на 8 срещу 9 септември лично завежда една команда отъ превратаджи, да арестуватъ колегитѣ му министри, резидиращи презъ онѣзи критични дни въ сградата на военното министерство!

Единъ партизански отрядъ подъ командата на днешния партиенъ шефъ Тодоръ Живковъ разположенъ въ Градската градина срещу министерството и готовъ да предприеме въоръжена акция, не станало нужда. въобще да се намѣсва. Лекото заграбване на властта отъ страна на комунистическидоминирания "Отечественъ Фронтъ" има проче и по-дълбоки обяснения. Безпартийнитѣ авторитарни режими презъ последния периодъ отъ царуването на царъ Бориса бѣха оставили следъ неговата смъртъ единъ политически вакуумъ. Максимата "миръ и неутралитетъ" по време на войната бѣ събудила наивни илюзии, че България може да остане на заветъ въ жестоката свѣтовна вихрушка и Съветския Съюзъ ще респектира нашия неутралитетъ. Внезапно обявената ни отъ последния война създаде всеобщъ смутъ и паникира Регентството и правителството. За да се избѣгне безполезно проливане на кръвъ, бѣ дадено нареждане, да не се оказва съпротива нито на нахлуващитѣ съветски войски, нито на акциитѣ на "Отечествения Фронтъ", който се възползува безпрепятствено отъ настъпилата обстановка на безпятица и нерешителностъ...

ВЪПРОСЪ: Имаше ли въ България изобщо сили, които биха могли да се противопоставятъ на замисления превратъ и съществуаше ли обективна възможностъ, да се осуети съветската инвазия въ страната?

ОТГОВОРЪ: Презъ есенъта на 1944 година бѣше зе това вече много късно, и ако е имало тогава още такива планове, били сѣ положително нереални. По него време бѣ вече станало известно, че България е обречена въ Техеранъ като съветска зона на влияние, нѣщо, което бѣше отъ естество по-скоро да подхранва резигнацията, нежели да стимулира волитѣ за борба.

Отъ друга страна, въ доказателство на неутралитета ни къмъ Съветския съюзъ, въ армията се толерираха безотговорно отявлени съмишленици на звенарската клика, които бѣха изплели необезпокоявано конспираторски нишки. Последниятъ шансъ за възможно спасение на страната, пропадна още на 13 февруари 1943 година съ. погубването на бившия воененъ министъръ генералъ Христо Луковъ, ползущъ се въ онѣва време всрѣдъ армия и народъ съ обаянието на националенъ месия. Преценявайки трезво обстановката и предвиждайки грозящата опасностъ, той застъпваше концепцията за решителна защита на Дунава срещу евентуална съветска агресия, като при даденъ случай бѣдатъ отворени южнитѣ граници на страната за войскитѣ на Западнитѣ сили.

Станалъ така реална и акутна заплаха за съветскитѣ завоевателни планове на Балканитѣ, Луковъ, както и други още видни негови съмишленици, бѣха безнаказано простреляни на улицата отъ комунистически терористи, още преди да бѣха назрѣли

условията закрояния превратъ отъ 9 септември 1944 година. Генералъ Луковъ бѣ проче трѣнъ въ очитѣ и за тогавашната официална българска политика, заклета въ безусловенъ неутралитетъ къмъ Москва, така че неговото погубване бѣ добре дошло и за самата властъ...

ВЪПРОСЪ: Въ Западния свѣтъ е разпространено убеждението, че българския народъ питае отъ край време дълбока привързаностъ къмъ Русия, както и че Българската Комунистическа партия, отличава се винаги съ особена активностъ като протагонистъ на интернационалния комунизъмъ, се е ползувала съ повече влияние всрѣдъ народа, отколкото това е билъ случаятъ въ останалитѣ европейски страни. Несе ли дължи ролята на днешна България като образецъ съветски сателитъ именно на тѣзи два компонента?

ОТГОВОРЪ: Подобно заключение е толкова погрѣшно, колкото и предилкитѣ, на които то се основава. Безспорно е, че нашиятъ народъ още отъ време на османското иго е хранилъ особени чувства къмъ голѣмия руски народъ и неговата могъща страна, очаквайки отъ тамъ и своето освобождение, която надежда действително се сбъдна. Щомъ като обаче стана ясно, че Петербургъ, чрезъ така наречената Освободителна война отъ 1877-1878 година, е преследвалъ само свои империалистични цели и чувствата на признателностъ у народа ни се изпариха. Последвалата недружелюбна политика къмъ България и къмъ нейнитѣ борби за утвърждаването си като независима национална държава, охладиха още повече отношението къмъ нѣкогашната освободителка, така че въ политическото съзнание на нашия народъ заседна основателно недовѣрие, ако не и открита вражда къмъ рускитѣ домогвания на Балканитѣ. Трѣбваше да дойдатъ най-сетне горчивитѣ опити съ мнимото наше "второ освобождение", презъ есенята на 1944 година, за да се вселятъ въ дулата на всички българи вражда и умраза къмъ всичко руско. Дори и самата комунистическа партия у насъ, въ своята цѣлостъ, далечъ вече не е така безусловно правовѣрна по отношение на Москва, както изглежда, ако се сѣди по курса на нейната днешна върхушка, начело съ послушника Живковъ.

Не бива да се забравя, че въ лицето на Трайчо Костовъ, за пръвъ пътъ единъ така изтъкнатъ комунистически лидеръ се опълчи срещу Сталинъ и неговитѣ колониялни методи, като трѣбваше да изкупи тази си дързостъ съ бесилка. Дори самиятъ Георги Димитровъ, таченъ все още като авторитетъ на свѣтовния комунизъмъ, трѣбваше да приключи земния си животъ на руска земя, подложенъ тамъ на специално лѣчение, следъ като на своя глава бѣ кроилъ планове съ Тито за Балканска Федерация и принуденъ да прави по този поводъ унизителна самокритика.

Прѣсенъ фактъ за надигналата се опозиция всрѣдъ самата комунистическа партия срещу съветското колониялно господство бѣша най-сетне и съзаклятието за превратъ, разкрито презъ априлъ 1965 година, когато лично Сусловъ дойде въ България, за да спасява чрезъ демонстративни митинги изъ цѣлата страна застрашеното положение на фаворита Живковъ и неговата робска послушностъ къмъ Москва.

ВЪПРОСЪ: Какъ се обяснява обаче, че въпрѣки всичко това, комунистическиятъ режимъ въ България презъ изтеклитѣ двадесетъ и петъ години се оказа сравнително стабиленъ и можа все пакъ успѣшно да осъществи така дълбоки революционни промѣни?

ОТГОВОРЪ: Най-добъръ и откровенъ отговоръ и на този въпросъ може да се намѣри сяко така въ официалния печатъ на днешна България. Така напримѣръ, по случай двадесетъ и петъ годишнината отъ съ даването на така нареченитѣ "органи на вътрешното министерство" бѣха публикувани речи и статии отъ челни представители на властта, въ които стои черно на бѣло, че тази властъ е могла да просъществува до днесъ само благодарение на това, че тѣзи органи, рекрутирани предимно отъ изпитани бивши партизани и политически затворници, сѣ водили день и нощъ непрестанна, а понѣкога и кървава борба срещу безбройни вражески прояви

продължавайки и сега още да разкриватъ и обезвредяватъ все нови вътрешни врагове.

Нѣщо повече: както вътрешниятъ министъръ генералъ Солаковъ, така и неговиятъ замѣстникъ генералъ Мирчо Спасовъ, шефъ на държавната сигурностъ, признаватъ при това изрично, че изключително на сѣшитѣ тѣзи органи се дължали не само разгромяването на легалната опозиция следъ преврата и чистките въ срѣдъ армията, а така сѣщо и колективизирането на земята, социализирането на частната собственостъ и всички останали революционни промѣни у насъ. Въздава се при това похвала за разкриването и разгромяването на една дълга редица отъ опасни за режима акции на съпротивата, започвайки отъ тайни офицерски и легионерски конспирации презъ първитѣ години следъ преврата, до безчетнитѣ жертви на гранични инциденти, продължаващи непрекъснато и до днесъ...

ВЪПРОСЪ: Споредъ сведения въ печата, сѣществувалъ проектъ за нова конституция въ България. Известно ли е, какви собствено цели преследва тази реформа?

ОТГОВОРЪ: Съ новата конституция се цели главно, да бѣдатъ закрепостени въ основния законъ за винаги вѣчната свързаностъ на България съ Съветския съюзъ, нейното тотално стопанско подчинение и интегриране въ Комекона, както и ролята на Българската Комунистическа партия като абсолютенъ ръководенъ факторъ въ политическия, икономически и културенъ животъ на страната. Тази предохраниелна мѣрка издава очевидна несигурностъ и опасения на режима, и специално на днешната негова върхушка, че точно тѣзи главни повели на съветското колониално владичество, сѣ отречени категорично отъ народа и се оспорватъ вече и въ срѣдъ самата комунистическа партия.

ВЪПРОСЪ: Чува се въ последно време, че въ днешна България се култивира единъ подчертано националенъ духъ, както и че се повдигатъ все отново претенции по отношение на югославска Македония.

Какъ се обяснява, че комунистическото правителство въ София изглежда да върви по стъпките на единъ великобългарски шовинизъмъ отъ миналото?

ОТГОВОРЪ: Преди да отговоря на този въпросъ, трѣбва дебело да подчертая, че въ миналото не е имало у насъ нито великобългарски, нито дребнобългарски шовинизъмъ.

Презъ цѣлото време, откакъ сѣществувала съвременна България, народътъ ни, отъ градове и села и въ всички негови социални категории, се е вдъхновявалъ само отъ единъ неизмѣненъ, свещенъ идеалъ, заключаващъ се въ освобождението и обединението на всички българи.

Изключително за осъществяването на този идеалъ намъ се наложи, да водимъ само презъ живота наедно по кол ние три войни, обезсмъртени въ нашия националенъ епосъ.

Що се отнася до българската принадлежностъ на славянското население въ Македония, то е исторически документирано отъ всички автентични данни и източници безъ изключение и за никой сериозенъ човѣкъ не може да подлежи на нѣкакво съмнѣние.

На днешнитѣ комунистически властелини въ София обаче малко прилега да предявяватъ иредентични претенции, защото го правятъ не въ собственъ интересъ на България, а въ служба и полза на Москва и нейната стратегия на Балканитѣ.

ИДЕАЛИЗИРАНЕ НА КОМУНИЗЪМА.

СТОЯНЪ СТ.НИКОЛОВЪ
Торонто.

Както е известно, нито "Капиталът" на Карл Маркс, нито "Комунистическият манифест" на основоположниците на съвременния комунизъм - Маркс и Енгелс - не съдържат нито една конструктивна идея, не дават нито едно указание за начина на организиране на настъпващия, според тях, неизбежен комунистически обществен строй. Марксизмът се изчерпва с критика на капитала и неговата роля в изграждащата се тогава индустриализация, за да стигне до заключението за неизбежното преминаване на тогавашните стопански отношения в обществен строй, който щъл да премахне експлоатацията на човък от човка, известна в първата фаза на индустриализацията.

Тази чисто деструктивна теория на марксизма не привлече за дълго вниманието на тогавашните економисти и марксизма щше да мине в забора. Той се прояви като динамична сила едва след като деструктивната му концепция се преплете с идеализма на подрастващите поколения от края на миналия и началото на настоящия вък, които видеха в комунизма вестител на нов, по-справедлив свът, където международна солидарност ще се утвърди върху развалините на войните, престъпността ще изчезне, алчността за забогатяване чрез експлоатация на човка ще отстъпи мсто на равно, справедливо разпредяне богатата на производството.

Нма съмнение, че влагането в деструктивния комунизъм на идеалистично съдържание от идеализма на младите бше обяснимо за времето, когато марксизмът бше само теория. Стигна се, дори, до убеждението, че който до четиридесет годишната си възраст не е бил комунист, е човък без сърдце.

Виденията на идеализирания комунизъм бха, които увличаха младежта, а не деструктивната концепция на марксизма, нито лозунга на Ленин "грабете ограбеното", с който основоположникът на първата комунистическа държава разпали инстинкта за грабеж у лупенпролетарията в всичките комунистически страни.

Половин вък съществуване на Съветския съюз, двадесет и пет години на комунистически режими в осем източно-европейски страни, двадесет години на комунистически Китай, на комунистически режими в Северна Корея, Северен Виетнам и Монголия след Втората свтвна война, доказаха, обаче, че международната комунистическа солидарност е биласамо съновидение на комунистическото учение, че престъпността в комунистическите страни не само не изчезна, а по признанието на Хрущов "в Русия се краде най-много", че вмсто справедливо разпредяне богатата на производството, в комунистическото "безкласово общество се установи едно небивало в историята на човчеството класово общество и безпримрно експлоатиране на работничеството и производителите на хлба от партийните кадри

На кратко, след очертаване на истинския образ на комунизма, да се подържа днес, че наред с кървавия комунизъм на практика, съществува и комунизъм като идеал, значи, че или си облагодетелствуваш комунист или непрогледен слепец.

Въпреки това, Министър-Председателят на Канада г. Пиеръ Трюдо е казал при едно интервю в Лондон, Англия, където бил на последната среща на министър-председателят на Британската Общност, че той "поддържа истинския комунизъм като идеал". Неговата дефиниция на "истински комунизъм" била, според журналиста, че той бил "общество, в което всеки дава най-доброто каквото има и взима само това, от което се нуждае" и добавил г. Трюдо: "Ако всички бяхме светци, бихме имали това общество. Но не сме!"

Ако журналистът е предал правилно мисълта на г. Трюдо, тогава неговото изказване е не само невърно, но и много опасно да въведе в погръшен път обикновения гражданин, с авторитета си на Министър-Председател.

Дадената дефиниция на "истинския комунизъм" от г. Трюдо, напомня комунистическата дефиниция на комунизма като "общество, при което от всекиго се взима според възможностите и се дава според нуждите". Комунистическото теоретизиране, което няма нищо общо, нито с Марксовата концепция, изложена в главното му съчинение "Капиталът", нито с Маркс-Енгеловата концепция на комунизма, превъзгласена в тяхния "Комунистически манифест", нито с Лениновата концепция на комунизма, приложена в Съветския съюз.

Идеята, вложена в дефиницията на "истинския комунизъм" от г. Трюдо и в дефиницията на комунизма като общество, което взема според възможностите и дава според нуждите, включва в себе си хуманост и морал, които са отречени от основоположниците на комунизма - Маркс, Енгелс и Ленин.

Маркс е изразил в "Капиталът" заплахата си да разруши съвременния му строй с следните напоени с умраза и ненавист към човечеството, думи: "... черупката се пръсва на две. Погребалният звън на частната капиталистическа собственост прозвнява. Експроприаторите са експроприрани", т.е. ограбени!

Маркс и Енгелс са казвали в "Комунистическия манифест": "Това, което буржуазията произвежда е, преди всичко, собствените си гробокопачи... Сръдната класа, дребните производители, собствениците на магазини, селяните, всички те са реакционери, защото се опитват да завъртят колелото на историята назад."

Ленин е определил и съдържанието на комунистическия морал: "Ние не върваме във вечния морал... Ние отхвърляме всеки морал, който е извън класовата концепция. Ние казваме, че този морал е измама и лъжа, която парализира мозъците на работниците и селяните... Ние казваме, че нашият морал е подчинен изцяло на интересите на класовата борба".

Следователно, не е вярно това, което казва г. Трюдо за "истинския комунизъм" а това, което са казали основоположниците му Маркс, Енгелс и Ленин.

Но в случая не е най-важно, че "истинския комунизъм" на г. Трюдо няма нищо общо с действително истинския комунизъм. Важното в случая е, че от най-високото място на Канада се провеждат "идеалите" на комунизма и то след като "идеалите" му разкриха съдържанието си в Чехо-Словакия, Унгария, Берлин, Сръдния и Далечен Изток, Южна Америка, Африка и навсякъде по света.

Такива изказвания отварят вратите на комунизма по-широко, отколкото биха могли да ги разтворят всички проповеди на Маркс, Енгелс, Ленин и книглето с "Мислите" на Мао-Це-Тунгъ. Все пак, г. Трюдо е прав в това, че неговата концепция за общество е само за светци. "Но ние не сме светци", заключава г. Трюдо и с това сам подронва основата на своята наивна комунистическа пропаганда.

ПЪРВИТЪ БЪЛГАРСКИ ЛЪКАРИ ПРЕДИ ОСВОБОЖДЕНИЕТО.

Д-ръ Георги Паприковъ

Малко и непълни данни са известни за санитарното състояние на България, влизаща въ състава на Турската империя за времето до къмъ втората половина на XIX вѣкъ. По разни народни предания или бележки останали по корицитѣ на църковнитѣ книги можемъ да сѣдимъ за периода и размѣритѣ на чумнитѣ и холерни епидемии. По това време турскитѣ власти не са водили никакви борби прѣтивъ разнитѣ болести. Здравеопазването въ Турската империя се изчерпвало съ дворцовата и военна медицина, която всѣщностъ била сѣщо много бедна. Модерната медицина навлизала въ Турция трудно и бавно.

На българска територия къмъ 1840 година е имало всичко 12 души лѣкари, изключително на служба при войскитѣ въ голѣмитѣ градове. Само въ градоветѣ Шуменъ и Варна са се намирали по една малка гарнизонна болница отъ по 40 легла. Едва презъ 1865 година известниятъ турски реформаторъ Мидхадъ паша съ ангария построява за пръвъ патъ цивилни болници въ Русе, Плѣвенъ и Добричъ. Тѣзи болници са първитѣ български лѣчебни заведения. Приблизително по сѣщото време българскитѣ търговци Параскевъ Николовъ и Иванъ Бакалоглу подаряватъ срѣдства за постройка на болници въ роднитѣ се градове Варна и Русе. По сѣщото време се появяватъ въ нѣкои градове длѣжноститѣ градски лѣкари.

Презъ 1830 година султанъ Махмудъ превърналъ сѣществуващото до тогава фелдшерско училище въ Цариградъ въ Висша Медицинска школа, откъдето почнали да излизатъ вече дипломирани лѣкари, между които и доста чужденци. Завършилитѣ Медицинската школа се задѣлжавали известно време да служатъ въ турската армия, а неиздържалитѣ изпититѣ можело да станатъ фелдшери или аптекари. Първата българска аптека била тази на Д-ръ Димитъръ Павловичъ въ Стара Загора открита презъ 1864 година.

Тѣзи нѣколко болници, аптеки и градски лѣкари били, разбира се, напълно недостатъчни за едно планомерно и системно здравеопазване на народа. Вѣкове преди това, българскиятъ народъ си е организиравалъ самъ медицинска помощ и разполагалъ съ срѣдства, които черпилъ отъ народната медицина. Достигналитѣ до насъ древно-български паметници, като "Шестодневъ" отъ Иоанъ Екзархъ, "Отговоритѣ на папа Николай до българитѣ", "Лѣкарственикътъ" на св. Иванъ Рилски, свидетелствуватъ за сравнително високи за времето си медицински познания. Въ нашитѣ народни пѣсни и предания са запазени много начини за лѣкуване: лѣчебни билки, мехлеми, минерални води и пр.

Възраждането на българския народъ въ срѣдата на XIX вѣкъ, дава вече силенъ подтикъ и за българската медицина. Появяватъ се първитѣ български дипломирани лѣкари, повечето отъ които завършили университетитѣ на западнитѣ страни. Тѣ са били не само народни лѣчители, но и горещи български патриоти, борци за свобода и не малко отъ тѣхъ загинали по безилки и зандани.

Първитѣ български лѣкари са били на такова високо научно ниво, че много отъ тѣхъ станали професори въ университетитѣ: Д-ръ Петъръ Протиѣвъ и Д-ръ Георги Атанасовичъ въ Букурещъ, Д-ръ Христо Стамболски и Д-ръ Стоянъ Чомаковъ въ Цариградъ. Характерно за тѣзи наши учени е, че повечето отъ тѣхъ се занимавали не само съ практична и научна медицина, но са работили, писали и издавали книги и въ областта на филологията, философията, литературата, естествентѣ науки, метафизиката и политиката.

Първият български дипломиран лъкар е Д-РЪ АТАНАСЪ ЦОНКОВЪ БОГОРИДИ. Роденъ въ Котелъ презъ 1790 година, внукъ на Епископъ Софроний Врачански. Завършилъ гръцкия лицей въ Букурещъ презъ 1811 година, записалъ да следва медицина въ Виена, по-късно въ Вюрцбургъ, гдето завършва презъ 1817 година съ дисертация, която е първата медицинска дисертация написана отъ българинъ. Връща се въ Румъния, гдето не само практикува професията си, но и взима живо участие въ редица национални прояви. Заминава за Виена и Парижъ за специализация и внезапно почива въ Парижъ презъ 1826 година. Д-ръ Атанасъ Богориди се е ползувалъ съ най-последнитъ постижения на тогавашната медицинска наука, като обяснява много процеси съ натурфилософията, модерна за времето си наука.

Вторият български дипломиран лъкар е Д-РЪ НИКОЛА САВОВЪ ПИКОЛО.

Роденъ въ Търново презъ 1792 година, следвалъ въ Букурещъ, по-късно става тамъ учителъ по френски и литература. Къмъ 1817 преподава гръцка история въ университета въ Хиосъ. Заминава за Германия, Англия и Парижъ, кадето работи за освободителната кауза на Балканскитъ народи. Взима непосредствено участие въ гръцката Освободителна война. Следва медицина въ Пиза, гдето завършва съ титлата докторъ на 2 III 1829 година. Става главенъ лъкаръ въ Букурещъ, посѣщава родното Търново, заминава отново за Парижъ, гдето се установява на практика. Тука той се занимава и съ философия, превежда много гръцки класици и става капацитетъ по гръцка филология въ франската столица. Почива на 16 III 1865 година, погребанъ съ голъми почести. Д-ръ Никола Пиколо е първия български възрожденски ученъ, поетъ, лъкаръ, философъ и общественъ деятелъ за народно освобождение. За него сж написани и преведени отъ гръцки отъ Теодоръ Траяновъ следнитъ стихове:

"...Но дойде день, сърдце му трепна, въ болка ревностно зашепна
За родни български земи. Бѣ гръкъ, съ италианско име,
Отъ нищо връзкитъ незрими, вechъ съ родни край ги не сломи!"

Третият български дипломиран лъкар е Д-РЪ ПЕТЪРЪ ХАДЖИ БЕРОНЪ.

Роденъ презъ 1800 година въ Котелъ, учи се въ Букурещъ, заминава за Мюнхенъ да следва медицина, която зъвършва презъ 1831 година. Установява се на практика въ Букурещъ и Крайова. Още презъ 1824 година печати първия български букваръ, "Рибния букваръ", пълненъ съ енциклопедически познания. Д-ръ Петъръ Беронъ е знаелъ деветъ езика и е билъ на времето си единъ отъ най-изтъкнатитъ европейски енциклопедисти. Оставилъ е многотомни трудове въ областта на философията, педагогията, математиката и физиката. Неговитъ трудове сж се докладвали въ Британската Академия и въ Парижкия университетъ съ грамаденъ успѣхъ. Починалъ презъ 1871 година. Д-ръ Петъръ Беронъ влѣзе въ историята не главно съ своитъ медицински трудове, но като български националенъ борецъ за просвѣта и свобода, като неговия букваръ е равенъ на отецъ Паисиевата Славеноболгарска история.

Четвъртият български дипломиран лъкар е Д-РЪ ИВАНЪ СЕЛИМИНСКИ.

Роденъ въ Сливенъ презъ 1799, срѣдното си образование зъвършва въ Кодония, Мала Азия. Напуска училището, за да вземе участие съ единъ отрядъ отъ 1,000 българи въ бой срещу турцитъ за гръцката свобода. Пътува по Европа, основава въ България и Румъния първитъ български Революционни Комитети. Близкъ на Неофитъ Бозвели и на Георги Раковски. Започва да следва медицина въ Атина, която я завършва въ Сиена, Италия презъ 1845 година. Д-ръ Селимински се е занимавалъ не само съ медицинска наука, но и съ всички теории на натурфилософията, геофизиката и хидрографията. Голъмъ меценатъ, пръсналъ цѣлото си състояние за народни цели, умрѣлъ беденъ презъ 1867 година въ Букурещъ, достойно оцененъ и изпратенъ отъ цѣлокупната българска емиграция.

ТАРТЮФЩИНАТА НА КОМУНИСТИТЪ КЪМЪ ЖЕНАТА.

Дора Габенска

Както младежът, така и жената е един от важните инструменти за комунистите в материалното производство и социализиране на страната. Затова веднага след 9 септември 1944 година започват "грижите" на комунистическата партия към жената. Първият указъ бѣ въ "защита" на майката и детето, на които се осигуряваха безплатни медицински грижи. По-късно, въ 1947 година се появи законъ, който да "уреди" положението на жената. Членъ 3-ти отъ този законъ гарантира на всѣки гражданинъ навършил 18 години, независимо отъ полъ и религия, правото да избира и да бѣде избранъ, а членъ 72-ри даде "право на жената, да бѣде равноправна на мъжа" въ работа, заплата, образование и пр. Така жената хитро бѣ включена въ пълнения планъ на нейните "освободители" отъ "тежките и неприятни домашни задължения". Държавата ѝ осигури даже възможностъ да отглеждатъ децата и и се грижатъ за прехраната ѝ. На бърже се подготвиха и построиха детски градини, столове за хранене, перални и всичко необходимо, за да може тя да отдаде напълно времето си за материалното производство и строежа на "социализма".

Фарса продължи. Презъ ноември 1947 година, за да бѣде по-убедителна "майката партия" прокара законъ за бременната жена, съ който всѣка бремена работничка или чиновничка има право на 120 дни платена отпуска, отъ които 45 могатъ да се използватъ преди раждането. Предприятието или държавното учреждение по желание на родилката може допълнително да разреши още 6 месеца неплатена отпуска, а тѣзи, които кърмятъ детето, могатъ да намалятъ съ 2 часа своето работно време въ периодъ отъ 8 месеца, а следъ това съ 1 часъ, до окончателното отбиване на детето срещу пълно заплащане. Съ това жената се насърчава да не изоставя работата си, тѣй като е нужна за производството и изпълнение на плановетъ, а същевременно ѝ се даватъ "улеснения" за да ражда повече деца, понеже прирѣста на населението съ всѣка година се намалява. Както винаги комунистите доказаха, че нищо не правятъ безъ смѣтка. Тѣ трѣбваше да спечелятъ единъ отъ най-важните фактори за целитъ си, тѣй като Ленинъ е казалъ: "Дѣлото на социалистическото строителство ще укрепне тогава, когато въ него бѣдатъ въвлечени женитѣ".

Въпреки усилията за да задоволятъ жената съ горните привилегии, тя знае, че всичко това още по-здраво я впрѣга въ "ползотворния" трудъ и я лишава отъ предназначението и на жена и майка, а детето, отъ най-ценното: майчинскитѣ грижи и ласки и домашното възпитание. Отдѣлени едни отъ други-майката въ производството, детето въ яслитѣ-връзката на семейството се разпада, влиянието върху детето намалява и то пада подъ "покровителството и грижитѣ" на партията, съ което и индоктринацията се улеснява. Това е далечъ отъ мечтитѣ на коя и да е майка. Ненавистта расте въ душата на българката. Колкото и да я увѣрява "хуманния ѝ освободител" въ добритѣ си намѣрения и до втрѣсване я убеждава, че я "разкрепостилъ и избавилъ, както отъ експлоатация, гладъ и вѣковенъ гнетъ, така и отъ невежеството и ужаса на суевѣрието на потискащето капиталистическо минало, за да ѝ откриятъ най-активно участие въ всестранния животъ на страната"-жената знае колко истина има въ тѣзи празни приказки.

За това говорятъ: лошитѣ условия за животъ, липса на жилища, лошото отопление, липсата на най-необходимитѣ продукти отъ първа необходимостъ, опашкитѣ по магазинитѣ, рационализирането на водата и електричеството, лошокачественитѣ стоки по магазинитѣ, бавнитѣ и скѣпи занаятчиски услуги и много още други "придобивки" на комунистите, които дразнятъ, уморяватъ и състаряватъ почти всички хора въ България, освенъ привилегированитѣ партиики.

Отрудената и нещастна българка, изморена от митинги и събрания, притисната от живота, без сръдства, лишена от уютността на семейното огнище, ласките на съпруга и смѣха на децата, както и от прекомѣрнитѣ "грижи" на партията - убиватъ отъ рано свежестта, женственността и самочувствието ѝ. Хвалебствията на комунистическата преса, че е равноправна на мъжа въ стопанския, общественъ, културенъ и политически животъ, не я радва. Че жената заслужава да бѣде на равна нога съ мъжа, тя е доказала отъ столѣтия. Както тукъ въ Съединенитѣ Шати, и както въ почти всички страни въ свѣта, тя ги има. Но тя ги има, за да имъ се радва и използва правилно, така, че да не вредятъ на нейното здраве и нейнитѣ задължения, като жена и майка.

Какво ѝ струва на днешната българка, че ѝ се "осигурява" право на трудъ, на равенъ трудъ по тракторитѣ, лѣярницитѣ, постройкитѣ, ТКЗС-тата, минитѣ, свиневѣдството или говедовѣдството, както и равната заплата и правото за почивка, обществена осигуревка, пенсия, образование и еднакво родителско право върху децата? Най-важното не ѝ е осигурено - едно спокойно, здраво сѣществуване, хигиенично жилище, сигурностъ въ изхранването, време за хубава книга, но не напоена съ отровитѣ на комунистическитѣ доктрини и обещаващъ рай, идващъ съ тѣхъ. И друге: липсва ѝ и време да споходи близкитѣ си, за развлечение, почивка и да бѣде сама съ себе си или свободна да възпитава децата си.

Постоянното чувство на подгоненъ дивечъ изтощаватъ нервитѣ ѝ. Ограбеното достойнство, претовареното ежедневие, безплатния трудъ по бригадитѣ, всичко това я депримира до такава степенъ, че и малкото напомняне да "разгърне физическитѣ си и духовни сили" за социялистическото строителство ѝ напомнятъ за непосилното робство, въ което е изпаднала! И действително: колкото и да прикриватъ комуниститѣ, осигуряването на работна ръка е по-важно отъ здравето и щастieto на жената и истинското нормално възпитание на децата. Кой се е запиталъ дали жената иска да бѣда наравно съ мъжа въ локомотивнитѣ заводи, въ стругарницитѣ, да носи тухли на гърба по постройкитѣ или да копае по тунелитѣ и язовиритѣ?

Въ миналото, преди повече отъ единъ вѣкъ, когато се бѣха образували женски дружества, грижитѣ за жената бѣха други, по-прости, но по-полезни и по-резултатни за семейството, обществото, държавата. Тѣзи дружества се слѣха презъ 1901 година въ Българския Женски Съюзъ, който съ училищата и курсоветѣ за домакинство, готварство и шивачество, работи за политическитѣ права на жената, като подѣржаше и укрепваше патриотичнитѣ чувства у нея. Това, обаче, не се хареса на комуниститѣ, затова тѣ разтуриха този съюзъ, който се бѣше оказалъ преграда за масовото влизане на женитѣ въ Отечествения Фронтъ.

Презъ 1950 година на конференцията подъ председателството на "заслужилата" Цола Драгойчева се "гласува и прие" този многогодишенъ и толкова заслужилъ съюзъ да престане да сѣществува, като работата между женитѣ да се поеме отъ организацията на Отечествения Фронтъ. Къмъ него се образува днешния "Комитетъ на демократичната българска жена" начело съ прословутата Цола Драгойчева.

Този съюзъ играе "завидна роля" и представя българската жена по международни сръбци, събрания и "акции за миръ", като увѣрява обществото и партията, че "женитѣ отъ градове и села ще влияятъ съ всички сили за изпълнение на стопанскитѣ планове" и подканя всички жени за социялистическо съревнование, увѣрявайки, че въ лицето на Съветския съюзъ иматъ опора въ борбата за запазване и укрепване на мира и обуздаване на агресоритѣ отъ Запада!

Така комуниститѣ унищожиха най-ценната подкрепа на устоятѣ на едно здраво българско общество!

РАЗМИШЛЕНИЯ НА СВОБОДА.

Илия Кавгалийски
Детройт.

Говорятъ, че всѣки човѣкъ има въ живота си петъ решителни минути. Само петъ минути, които трѣбва да се използватъ безъ колебание и съмнения. Тѣзи мигове могатъ да донесатъ това, което дава смисъла на живота. Азъ използвахъ мойтѣ петъ решителни минути безъ колебание и бѣзъ всѣкакво съмнение, за което получихъ свободата си. Свобода, не на какъ хартия, наречена комунистическа конституция, а на дѣло, на практика въ живота, на практика въ тази свободна страна, станала трѣнь въ очитѣ на комуниститѣ.

Въ тъмната нощъ, когато подгоненъ отъ граничари и тѣхнитѣ кучета, прекосяхъ границата на моята Родина, разбрахъ ясно, кое и защо кара хората да рискуватъ всичко и съ готовността да замѣнятъ бащиното огнище съ неизвестността на емигрантския животъ. Двадесетъ и петъ години азъ живѣхъ подъ комунизма. Видѣхъ знамената и лозунгитѣ съ обещания за повече хлѣбъ, свобода и равенство. Видѣхъ и хората, които носѣха знамената и бѣхъ свидетелъ на живота имъ цѣли двадесетъ и петъ години. Мнозина отъ тѣхъ по-късно разочаровани, измрѣха по концлагеритѣ, създадени отъ самитѣ тѣхъ по цѣлата страна. Този, който е живѣлъ четвъртъ вѣкъ въ страна съ комунистически режимъ, който е миналъ презъ червенитѣ университети и е полагалъ задължителнитѣ изпити по тѣсно комунистически дисциплини, като: История на Б.К.П., История на К.П.С.С., Дialeктически материализъмъ, Политическа икономия, независимо, че професията му е безкрайно далече отъ политиката, знае истината и е невъзможно да бѣде заблуденъ отъ хитрата и брутална комунистическа пропаганда.

Живота въ нашата нещастна Родина е като мътна вода и за да го разберешъ, трѣбва да чакашъ да се утай водата, за да видишъ, колко много калъ е останала на дъното и колко малко е слоя отъ чиста вода. Спомнямъ си първитѣ години следъ 9 септември 1944 година. Комунистическата властъ започна своя триумфъ върху труповетѣ на 100,000 български граждани, осадени отъ т.н. "Народни сѣдилища" или избити по незнайни мѣста. Непосрѣдствено следъ това се изпратиха 32,000 български синове да загинатъ безсмислено по бойнитѣ полета, далече отъ България, съ целъ да помогнатъ въ болшевирирането на Европа. Тѣзи, които проповѣдваха свобода и равенство, прекараха надъ 1,000,000 български граждани презъ затворитѣ и концлагеритѣ въ Бѣлене, Ловечъ, Куциянъ, по каменитѣ кариери край Бургасъ и минитѣ въ Перникъ.

Знаейки добре своитѣ собствени методи за подривна и шпионска дейность въ другитѣ страни, комунистическата властъ преписва сящото на своитѣ противници. Въ тѣхния гузенъ мозъкъ всичко около тѣхъ кипи отъ американски шпиони и диверсанти, които полагатъ всички усилия, да вербуватъ агенти между военнитѣ чиновове, специалиститѣ и дори обикновенния народъ. Десетки хиляди невинни граждани биваха затваряни, измачвани и разстрелвани като "американски агенти". Като такъвъ бѣ обесенъ и комуниста Трайчо Костовъ, на когото "Народната властъ" доказа съ "свидетели и документи" връзкитѣ му съ американскитѣ шпионски централи. Това, обаче, не ги смути, следъ нѣколко години да го реабилитиратъ и да отчетатъ убиството му, като грѣшка.

Да живѣшъ въ такава страна и стоейки на колене да викашъ ура, когато устата отказва да се отвори, да се веселишъ на сила въ деня на народния трауръ, да ржкоплекскашъ на изтърканитѣ лъжи на продажни властници - съ време става непоносимо. Умразата къмъ противника се превръща въ воля за борба

На 12 X 1963 комунистите издадоха законъ, бруталенъ и базчовъченъ. Заповѣдаха се на граничните войски да разстрелватъ на мѣсто всѣки, който се опитва да премине границата. Българските граждани, опитващи се да търсятъ свободата се наричаха "измѣнници на Родината"! Комунистите мѣреха хората съ собствения си аршинъ. Нашите емигранти не измѣниха и не предадоха Родината си, а избѣгаха отъ убийци, които измѣниха своя народъ, които го подлагатъ на неописуеми страдания и които убиватъ духа на нацията. Да служишъ на тѣхъ - това е измѣна, това е предателство къмъ народъ и Родина! Нашите емигранти избѣгаха отъ затвора, въ какъвто е превърната днесъ страната ни, нехеласейки да бѣдатъ палачи и убийци на братята си. Двадесетъ милиона сж емигрантите отъ комунистическите страни, намѣрили убежище въ свободния Западненъ свѣтъ. Броятъ имъ расте съ хиляди всѣки день. Телените мрежи, минните полета, многобройната гранична войска, хилядите тайни агенти, сж безсилни предъ хората, които търсятъ свободата и вѣрватъ въ нея.

А ако има нѣкой, който все още да се съмнява въ това, нека си зададе следните въпроси:

1. Кои страни въ свѣта иматъ само една политическа партия и въпрѣки това разгрѣшатъ небивала предизборна агитация? Съ кого се борятъ? Какъ и за какво?
2. Защо при блестяща изборна победа съ 99% презъ 1956 въ Унгария избухна възстание, потушено съ съветски танкове, мачкайки работници по улиците? Нали населенето бѣше подкрепило съ 99% тѣзи, противъ които възстана?
3. Защо презъ 1968 станаха бунтове въ Чехо-Словакия? Нали и тамъ народа 99% обича комунистите? Защо десетки хиляди тѣхни граждани останаха въ чужбина?
4. Щомъ като и за дъщерята на комунистическия богъ Сталинъ, Свѣтлана Алилуева нѣма щастие въ Родината и и тя избѣга, за да живѣе свободно въ капиталистическа Америка, какъвъ е тогава живота на обикновените руски хора?
5. Колко американски писатели избѣгаха отъ Западните страни въ комунистически държави, за да търсятъ свободата? Колко американци останаха да живѣятъ напр. въ Съветския съюзъ и колко сж милионите на емигранти отъ тази само страна?
6. Българските комунисти ежегодно закупватъ хиляди тонове жито отъ Канада и С. А. Ш. за да иматъ хлѣбъ да ядатъ. Каде оставатъ статистиките имъ за стократното увеличено производство?
7. Съ законъ се преследватъ дори и смѣшките въ България. Това свобода ли е?
8. Ако въ комунистическа България купишъ, ако има, 10 кг. солъ, 5 кг. сапунъ и 10 кг. оризъ, тайната полиция те обвинява, че се презапасявашъ и внасяшъ смуть въ страната, за което те чака затворъ. Ако въ Америка купишъ сѣщите количества продукти, получавашъ намаление въ цената отъ търговеца.
9. Китай е на хиляди километра далечъ отъ България. Чии интереси и чии граници защитава българската войска, намираща се на Китайско-съветската граница въ Далечния Изтокъ и кой я изпрати тамъ? Кой изпрати българските войски въ Чехо-Словакия презъ августъ 1968 година, та после войниците не можаха да се изператъ отъ домати и яйцата, съ които ги замѣрваха чехо-словашките граждани. Кой плаща за оръжието, което български кораби носятъ на Куба, Алжиръ, Мароко, Виетнамъ и други Африкански страни. Какво общо има българския народъ съ тѣхъ?
10. Въ комунистическа България проглушиха ушите на хората, че Родината е обновена, хората предоволни, щастливи нахранени. Ето действителността: една срѣдна осем часова надница е 3 лева. Единъ кг. месо струва 2,50 лева, Единъ кг. масло струва 4,50 лева, единъ кг. сирене струва 2,20 лева, едни обувки струватъ 15 лева, една риза 15 лева, единъ срѣднокачественъ костюмъ 80 лева. Всички тѣзи стоки на официални цени, ако се намѣрятъ по магазините. Разбира се, за комунистическия величия има специални магазини на извънредно низки цени. Стоките сж повечето отъ конфискуваните пакети, които емигрантите пращатъ на своите близки. При този ефтинъ трудъ, защо цѣните сж така високи? Несе ли дължи тава на колониялната зависимостъ на нашата страна къмъ Съветския съюзъ?

Отговорите на тѣзи и на десетки подобни други въпроси могатъ да доведатъ само до едно заключение:

народътъ ни страда въ робство, по-тежко отъ което и да е било чуждо владение. Но всички усилия на побойтеля не могатъ да пречупятъ

БЪЛГАРСКОТО ЗЕМЕДЪЛИЕ.

Иванъ Драгановъ
отъ с.Изворъ,Луковитско.

"България е една красива страна на единъ жизненъ народъ. За нѣкакви 50-60 години свободенъ животъ, почти отъ нищо, тя стана една първостепенна градина на Европа... Потледните полето, гѣмки като пчеленъ кошерь..." Така говорѣше презъ лѣтото на 1937 година, застаналъ предъ прозореца на купето на влака за Свиленградъ, единъ турски дипломатъ.

Да, тогава бѣха години на небивалъ подеъмъ и за нашето земедѣлие. България не само задоволяваше напълно вътрешнитѣ си нужди съ доброкачествени земедѣлски произведения, но и бързо ве налагаше на пазаритѣ въ Западна Европа. Българскитѣ зърнени храни бѣха търсени тогава въ чужбина. Плодоветѣ намираха отличенъ приемъ особено гроздето и ягодитѣ. Износътъ на десетки хиляди вагони съ домати и други зеленчуци говорѣше за градинарство на високо равнище. Българскитѣ тютюни се равняваха съ най-добритѣ по качество. Добиванитѣ етерични масла: розово, ментово, лавандулово бѣха ненадминати по качество на свѣтовния пазаръ.

Птицевѣдството и скотовѣдството се развиваха и подобряваха въ расово и продуктивно отношение. Наредъ съ това бърже напредваха преработващитѣ земедѣлскитѣ произведения индустрии: консервната, текстилната, тютюневата, месната и маслената, кожарската, захарната и много други. Торенето на земята ставаше предимно съ оборски торъ, които е универсална и подобрява структурата на почвата и се намираше въ изобилие въ всѣки селски дворъ. Напоителнитѣ системи се разширяваха и подобряваха.

Този подеъмъ се джихеше по естественитѣ патица на развитието, защото за основа служеше трудолюбие и предприемчивостта на всѣки отдѣленъ стопанинъ; на самоотвержения трудъ на българския агрономъ; на находчивостта на търговеца при търсене на пазари и на едно разумно законодателство. Това развитие бѣ спрѣно на 9 септемврий 1944 година отъ Съветската окупация на България.

Наложениятъ кукленъ режимъ пое новъ курсъ, по примѣра на Съветския съюзъ, и за българското земедѣлие. Отъ тогава трѣбваше да се учимъ и подражаваме на една страна, която притежава най-голѣмата територия на свѣта, но не може да се самоизхранва. Страната, съ най-демагогския режимъ, който е съществувалъ нѣкога и съ най-изостаналото земедѣлие, въ която, за да наложатъ колхозния режимъ, трѣбваше да измрѣтъ отъ гладъ надъ 20 милиона мужици. Това не пречеше тогава на пропагандаторитѣ да проглушатъ свѣта съ небивали съветски постижения, получени чрезъ кръстосвания на всѣкакви животински и растителни видове. Особено, пшеицата кръстосана съ трескотъ се засѣвала само веднѣжъ, като оставала всѣка година готова само за жетва. Съветскитѣ учени-шарлатани Мичуринъ и Лисенко обещаваха даже единъ день да съятъ портокали на Северния полюсъ!

Българскитѣ комунисти, съ помощта на съветскитѣ "специалисти" и съ типичнитѣ за тѣхъ методи: убийства, лагери, побоища и заплахи, отнеха земята на българина и го сведоха до положението на ратай, като му обещаха създаването на модерно съвременно, машинно земедѣлие. Минаха доста години отъ тогава и резултатитѣ са на лице: обещанията се изпариха, селянина загуби своята самостоятелностъ, хората се

1. Въ много селища хлѣба е все още подъ режимъ на разпредѣление, въпрѣки, че минаха 25 години на "мирно строителство".

2. Земята дава нѣзки добиви, понеже тѣзи, които я работятъ я чувствуватъ чужда и работятъ безъ желание.

3. Скъпитѣ съветски земеделски машини сѫ нѣзко качествени, следователно и извършената отъ тѣхъ работа е лоша.

4. Добитъкътъ страда за добри грижи и фуражъ, особено презъ зимнитѣ месеци. Срѣдниятъ добивъ на месо, млѣко е неимовѣрно нисъкъ, затова месо, сирене, млѣко, кожи сѫ скѣпи. Броятъ на животнитѣ е само $\frac{1}{2}$ отъ този презъ 1944 година!

5. Въпрѣки грамадниятъ напредѣкъ въ производство на земеделски сѣчива въ свободния свѣтъ, въ България основното сѣчиво си остава мотиката.

6. Липсватъ доброкачествени торове. Изкуственитѣ торове, произведени въ страната отиватъ изцѣло за Съветския съюзъ. Оборския торъ се похабява и разпилява.

7. Годишниятъ доходъ на единъ работникъ въ ТКЗС е толкова нѣзъкъ, че не може да задоволи и най-елементарнитѣ негови нужди, затова селянитѣ бѣгатъ по градоветѣ и земеделието запада.

8. Построенитѣ сѫ робски трудъ и кървавъ потъ язовири често сѫ праздни, поради безмилостното изсичане на горитѣ. Рѣкитѣ пресъхватъ, климата се засушава.

9. Липсата на работна рака за събиране производството, кара комуниститѣ да устройватъ "доброволни" бригади отъ чиновници, студенти и др.

10. Невъобразимиятъ хаосъ въ всѣко едно ТКЗС, освенъ въ тѣзи оставени за показъ предъ чужденцитѣ, е обикновено явление.

Упадѣкътъ на българското земеделие, благодарение на комунистическитѣ догми, които сковаха живота въ селото, е фактъ! Това робско време, обаче, не ще трае дълго. Отъ него ще остане само единъ мраченъ споменъ. Когато зората на свободата изгрѣе отново въ България, ще се окажатъ много проблеми, които ще трѣбва да се разрешатъ бърже и правилно. Единъ отъ най-важнитѣ проблеми ще бѣде пътя, по който ще трѣбва да трѣгне българското земеделие. Това прави необходимо разглеждането на този въпросъ още отъ сега отъ всички страни. Много полезно би било, щото много хора, особено специалиститѣ по този въпросъ да взематъ думата, да пишатъ, да даватъ своето мнение, да поспорятъ, за да можемъ да вземемъ най-правилното становище. И когато бъдащето Народно Сѣбрание, избрано чрезъ свободни и честни избори, ще трѣбва да създава новитѣ закони за свободното развитие на България, нашитѣ идеи и разбирания биха могли да укажатъ помощъ.

Моето мнение за бъдащето на българското земеделие е следното:

1. Земята ще трѣбва да се върне на тѣзи, които я работятъ или по-точно, да се разпредѣли справедливо между тѣзи, които ще я работятъ.

2. Всѣки земеделски стопанинъ ще трѣбва лично за себе си да реши, по какъвъ начинъ ще обработва своитѣ ниви: като лично стопанство или въ нѣкоя свободна кооперация.

3. Земеделскиятъ стопанинъ ще разполага свободно съ плодоветѣ на своя трудъ и продава произведенията си тамъ, където желае и където му е най-изгодно.

4. Наличниятъ земеделски инвентаръ, който се намира по ТКЗС-тата, да остане къмъ мѣстната кооперация, която ще бѣде въ услуга на всички, независимо какви форми сѫ избрали: лични или колективни.

5. Да се изработи специаленъ законъ за защита на земеделцитѣ, който да ги покровителствува и предпазва отъ недобросъвестни търговци или покварени чиновници.

6. Да се възстанови Българската Земеделска Банка, която да се постави отново въ услуга на земеделския стопанинъ. Да се възстанови Българското Земеделско Д-во, което пакъ да доставя земеделски инвентаръ и материали. Да се възстанови Дирекцията на Храноизноса, която да регулира ценитѣ на произведенията и предпазва пазаря отъ депресия. Да се помисли за бъдащето на Българската Кооперация, която днесъ е обрѣната отъ комуниститѣ въ институтъ за експлоатация на народа.

По този начинъ българскиятъ земеделски стопанинъ ще възстанови своето достойнство и честъ и ще стане отново господаръ на своя домъ, имотъ и трудъ. Само свободнитѣ личности могатъ да творятъ истински блага и вървятъ къмъ прогресъ.

ЗМИЙСКИ ГНЪЗДА НА ЗАПАДА.

Райко Каракостовъ,
Виена

Комунисти, шпиони и доносници сѣ плъзнали като лигави плужоци изъ свободния свѣтъ, подмазвайки се на всѣки, отъ който трѣбва да издрѣнчатъ западна валута или сведения за нѣкой активенъ берець срещу кървавия режимъ в България.

Центъръ на тѣзи плазмодии е Виена. Туку тѣ вършатъ безнаказано всичкитѣ си гадости, спекулирайки съ неутралитета на беззащитна Австрия. За събирателно мѣсто на българскитѣ комунисти и шпиони е отворенъ ресторантъ "Варна" - на Аргентиниершрасе 15, на сто метра отъ българската комунистическа легация. Този ресторантъ много рѣдко се отваря за любителитѣ на хубавитѣ български госби, но е винаги широко отворенъ за партиина комунистическа дейность:

1. Ресторанта служи за официални събрания на "Съюза на комунистическата младежь".
2. Тука се завѣрвяватъ молби и декларации за гостуване на близки отъ България.
3. Тука се редактира пропагандното, изцѣло комунизирано списание "Новини" - изпълнено съ хвалебствия за комуниститѣ и дебели лжи.
4. Тука сѣ представителитѣ на "Корекомъ" - търговско предприятие за събиране на чужда валута и продаване на паспорти на български граждани срещу долари или германски марки.
5. Тука се помъщава "Българското културно Дружество" за раздаване на комунистическа пропаганда и "култура".
6. Тука се събиратъ сведения за движението на емигрантитѣ.
7. Отъ тука се разпространява пропаганденъ материалъ, покани за комунистически събрания, честитки и формуляри за дарения.

Освенъ този ресторантъ, сервиращъ подмолна комунистическа дейность, Виена е затрупана съ търговски представителства, търговски фирми, десетки дружества съ и безъ австрийски капитали, студентски домове и жилища за бесплатно ношуване на партиници. Повечето отъ тѣзи фирми се дирижиратъ отъ специалисти завършили училища за чужди езици въ България и подготвени за шпионска дейность или такива нашенци, напуснали България преди войната и изцѣло продали съвестта си и забравили родъ и Родина.

Главенъ шефъ на ресторантъ "Варна" е Кирилъ Филипovъ, неговъ секретаръ - Иванъ Ганковъ, а председателъ на дружеството Анисимъ Христовъ, всички изпечени комунисти. Друго търговско дружество за импортъ-експортъ е това на Стефанъ Даскаловъ, синъ на земеделеца-предателъ Райко Даскаловъ и братъ на Свѣтла Даскалова, членка на Централния Комитетъ на Българската Комунистическа партия. Каква "търговска" дейность развива Стефанъ Даскаловъ на Розауеръ ленге 29 се вижда отъ финансовия му балансъ, които винаги е все на "загуба". Другъ пъкъ българинъ отворилъ официална книжарница, за разпространяване на комунистическа пропагандна литература.

За пестене на западна валута, отъ скоро комуниститѣ изпращатъ на самоиздрѣжка стотици вѣрни тѣмъ слуги, търговци, инженери, пѣвци, книжари и пр., които се задѣлжаватъ да отдѣлятъ проценти отъ печалбитѣ си заедно съ безплатнитѣ си донесения. Като чужди граждани, тѣ иматъ голѣмитѣ предимства, заловени въ контрабанда или шпионажъ, тѣ просто биватъ изгонвани отъ страната, за да отворятъ мѣсто на други тѣхни по-добре подготвени колеги. Така, подъ носа на толерантната Австрийска полиция се развива широка комунистическа пропагандна и шпионска дейность.

Преди две години "Работническо Дѣло" писа за официалното откриване на ресторанта "България" въ Нюрнбергъ, Бавария. Мѣстото за откриване на този ресторантъ не бѣ избрано случайно: само на нѣколко километра отъ тамъ се намира най-големия сборенъ пунктъ за бѣжанци въ Германия - лагера Цирндорфъ.

Единъ отъ "собственицитѣ" на ресторанта е Гьобелсманъ, жененъ за българка отъ Варна на прѣкоръ "Черния ангелъ". Той е прекаралъ дълги години въ България и е билъ замѣсенъ въ много афери и тъмни сдѣлки отъ политически и криминаленъ характеръ. Гьобелсманъ е параванъ задъ който се се крие истинския шефъ на ресторанта, другарѣтъ Голановъ, действащъ полковникъ отъ Държавна Сигурностъ и бившъ партизанинъ. Негови помощници сѫ членоветѣ на оркестра, сяко комунистически агенти, които вършатъ явна пропаганда всрѣдъ емигрантитѣ. Тѣ се опитватъ да разколебаятъ духа имъ, поджамватъ ги съ паница фасулъ или чашка сливовица да посещаватъ ресторанта и ги увещаватъ да се завърнатъ въ България. Всѣки два месеца другарѣтъ Голановъ отива въ София на докладъ и същевременно получава нови инструкции.

Презъ 1968 година трима емигранти отъ лагера Цирндорфъ изчезнаха безследно. Каква е съдбата имъ най-добре знаятъ другаритѣ отъ ресторанта България!

Лигавитѣ плужоци сѫ плъзнали вече и въ Съединенитѣ Шати. Тука тѣ се криятъ подъ маската на "търговски представители", обикалятъ разнитѣ градове и предлагатъ на разни бедни или може би алчни за бързо забогатяване емигранти чрезъ търговии съ български вина, сирене, грамофонни плочи, килимчета, моторетки, кожени палта и подобни буклуци. Не е търговията, която интересува гаднитѣ плужоци - фактическата имъ целъ е да заплетатъ тѣзи емигранти въ шпионскитѣ си мрежи и събератъ повече долари да комунистическото си разузнаване.

Извинението на нашитѣ братя по съдба да се поддадатъ на комунистическата игра е, че ако не били тѣ, то нѣкой другъ щѣлъ да продава стокитѣ. Като че ли нѣма достатъчно продукти въ свободния свѣтъ, съ които може да се прави търговия! Ако напримѣръ, нашенцитѣ събиратъ яйца отъ фермеритѣ и ги препродаватъ, ще спечелятъ много повече, отколкото отъ сдѣлките съ софийскитѣ търговци, на които нито може да се върва, нито може да се разчита. Не напраздно министерството на Търговията въ Съединенитѣ Шати забрани вноса на българско сирене и кашкавалъ, понеже се намѣриха въ него химикали, вредни за здравето.

Стокитѣ, които комуниститѣ продаватъ на Запада, както всѣки знае, сѫ напоени съкървавата потъ на ограбения нашъ народъ и хранитѣ, които тѣ се опитватъ да продаватъ за западна валута сѫ откъснати отъ устата на изгладнѣлитѣ български деца и старци. Всѣки доларъ, който тѣзи червени търговци изкарватъ, прибавя още една брънка въ робската верига, съ която е обкованъ нашия народъ или пъкъ съ тѣзи долари финансирватъ още една конспирация срещу свободни хора, нѣкаде въ Азия или Африка.

Тѣзи емигранти, които сѫ замѣсени въ търговии съ комунистическитѣ шпионски агенции, трѣбва да се замислятъ и оставятъ съвѣстята имъ да прецени това, което вършатъ! За чистата съвѣст на българския емигрантъ, нѣма оправдание за каквото и да е сътрудничество съ комуниститѣ. Ако, обаче, тѣзи лаже-емигранти и тука продаватъ Родината си, ние не ще се поколебаемъ да изнесемъ на показъ тѣхнитѣ едински дѣла!

Съвѣстята на истинския емигрантъ - противникъ на комунистическата диктатура не се продава за чашка сливовица или паница фасулъ!

ЗАКОНИТЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ КОМУНИСТИ ПРОТИВЪ ЕМИГРАЦИЯТА.

Д-ръ Иванъ Мановъ
бившъ съдия отъ София.

Глава шеста

Лишаване от българско гражданство

20. Може да бъде лишено от българско гражданство лице:

- а) което незаконно напусне пределите на страната;
- б) което, като е напуснало пределите на страната с надлежно разрешение, не се завърне без уважителни причини в течение на шест месеца от изтичане срока на разрешението му;
- в) което се намира в чужбина и без основателни причини не се яви да отбие редовната си военна служба в Българската народна армия или когато бъде призовано при мобилизация в редовете на въоръжените сили на Народна република България;
- г) което се намира в чужбина и без разрешение заеме чужда държавна служба или постъпи в редовете на чужда войска;
- д) което се намира в чужбина и с действията си постави в опасност сигурността или интересите на българската държава;
- е) което се намира в чужбина и с действията си изложи българската държава или се окаже недостойно да бъде български гражданин;
- ж) което се намира в чужбина и е придобило чуждо гражданство в нарушение на този закон.

Лишаването от гражданство на единия съпруг не изменя гражданството на другия съпруг и на децата.

Имуществата на лицата по букви „а“ до „д“ включително, лишени от българско гражданство, се отнемат в полза на държавата от деня на лишаване от българско гражданство, а имуществата, които те придобият в бъдеще — от момента на тяхното придобиване. Тази разпоредба може да се приложи и по отношение имуществата на лишени от българско гражданство лица по букви „е“ и „ж“. За осигуряване отнемането на имуществата могат да се налагат запори и възбрани и да се вземат други обезпечителни мерки.

Чл. 101. (1) Български гражданин, който напусне страната или откаже да се върне в страната с цел да се постави в услуга на чужда държава или на чужда организация, за да ѝ служи във вреда на Народната република, се наказва с лишаване от свобода от три до десет години.

(2) Ако деянието е извършено от военнопослужещ, наказанието е лишаване от свобода от пет до петнадесет години.

Чл. 279. (1) Който влезе или излезе през границата на страната без разрешение на надлежните органи на властта или макар с разрешение, но не през определените за това места, се наказва с лишаване от свобода до пет години и с глоба до три хиляди лева. Съдът може да постанови и задължително заселване.

(2) В случаите по предходната алинея съдът вместо глоба може да наложи конфискация на част или на цялото имущество на виновния.

(3) Приготовление към престъпление по ал. I се наказва с лишаване от свобода до две години или с поправителен труд.

(4) Не се наказва ония, който влезе в страната, за да се ползува от правото на убежище съгласно с Конституцията.

Чл. 280. Български гражданин, излязъл внѣ от страната с разрешение на надлежните органи на властта, който без уважителни причини не се завърне в страната в продължение на три месеца от изтичане на срока на разрешението, се наказва с лишаване от свобода до три години и с глоба до две хиляди лева, като съдът може да постанови конфискация на част или на цялото му имущество.

Чл. 281. (1) Български гражданин, излязъл от страната с групов паспорт, който без уважителни причини не се върне с групата, се наказва с лишаване от свобода до една година или с поправителен труд.

(2) Ако незавръщането продължи повече от три месеца, налага се наказанието по чл. 280.

Презъ 1968 комунистическото правителство въ България преиздаде два основни законодателни акта: Наказателния Кодексъ и Закона за българското гражданство.

И двата нови закона съдържатъ нѣколко норми, които прѣко засѣгатъ масата отъ български лица, напуснали предѣлитѣ на България, по легаленъ или нелегаленъ начинъ, и такива незавърнали се въ страната.

Така, членъ 20 отъ този законъ разпорежда, щото всѣко лице може да бъде лишено отъ българско гражданство, което, между другото:

1. Незаконно напусне предѣлитѣ на страната.

2. Не се завърне безъ уважителни причини въ течение на шестъ месеца отъ изтичане на срока на разрешението му да я напусне.

3. Намираше се въ чужбина безъ разрешение заеме чужда държавна служба или постапи въ редоветѣ на чужда войска.

4. Намираше се въ чужбина придобие чуждо поданство въ нарушение на този законъ.

Лишаването на българско гражданство на единия съпругъ, обаче, не измѣня гражданството на другия съпругъ и на децата. Също български гражданинъ може да придобие или запази чуждо поданство, само ако предварително бъде освободенъ отъ българско гражданство. Характерно за разпоредбитѣ на членъ 20 е положението, че при споменатитѣ случаи българското гражданство не се отнема автоматически, а то може да бъде отнето. Съ други думи, това е поставено въ дискрецията на правителството за всѣки отдѣленъ случай.

Всички тѣзи мѣрки отнасящи се спрѣмо лица напуснали страната или незавърнали се въ нея, предвидени отъ днешното правителство въ България и отразени въ Наказателния Кодексъ и Закона за българското гражданство сѣ характерни за политическия и правовъ строй въ тази страна. Също характерни сѣ тежитѣ наказания съ затворъ и конфискация на настоящитѣ и бъдещи имущества на провинения

Новите закони влизатъ въ сила следъ публикацията имъ въ "Държавенъ вестникъ", обаче даватъ възможностъ на комунистическата администрация да ги прилага съ обратна сила върху лица, получили американско или друго поданство, дори и преди двадесетъ години. Тѣ определятъ наказания за свободни граждани, само защото сѣ родени въ различни страни и като така тѣзи закони се явяватъ въ цинично противоречие съ основнитѣ човѣшки права.

Цельта на новите закони въ България е заграбването на имотитѣ на българи, понастоящемъ емигранти, но американски или други поданици. Това се отнася, разбира се, и за всички наследствени имоти, които единъ денъ могатъ да се придобиятъ отъ емигрантитѣ. Тѣзи закони представляватъ особена заплаха за американцитѣ отъ български произходъ, както и за самата държава на Съединенитѣ Щати, така като членъ 20, параграфъ "Е и Ж" даватъ широка възможностъ, напримѣръ на българскитѣ легационни чиновници да упражняватъ натискъ върху американскитѣ поданици отъ български произходъ, за да ги завербуватъ за своята подмолна и конспиративна дейностъ. Разбира се, че всички имоти, които нѣкои наивни емигранти купуватъ или даватъ срдства тѣхни близки да купуватъ въ България, ще бѣдатъ първитѣ, които ще бѣдатъ конфискувани.

Въ многобройнитѣ протестни писма на българо-американци до правителството на Съединенитѣ Щати, съ копия до редакцията на БОРБА, се настоява да бѣдатъ взети следнитѣ мѣрки срещу комунистическото правителство въ България:

1. Да бѣдатъ блокирани всички комунистически авоари отъ България, докато не се отмѣни този драстиченъ законъ.
2. Да се забрани на туристи отъ Съединенитѣ Щати да посѣщаватъ за сега комунистическа България.
3. Да се анулира договора за Културна Обмѣна съ България, който е и безъ това едностранчивъ.
4. Да се забрани вноса на всички стоки въ Съединенитѣ Щати отъ комунистическа България и изпращането на долари за България.
5. Да се проведатъ дипломатически и легални акции срещу комунистическото правителство въ България, въ случай, че се осѣди нѣкой американски поданикъ
6. Тѣзи нечовѣшки и неетични закони да се поставятъ на разглеждане предъ Комисията на Правата на Човѣка при Обществото на Народитѣ, въ която комисия и комунистическа България е членъ.
7. Българската национална емиграция си запазва правото да действува както намѣри за добре, за да защити своитѣ права отъ грабежа на комуниститѣ.

Законитѣ, които комуниститѣ прокараха презъ 1956 година противъ българскитѣ емигранти пропаднаха, благодарение на спонтанния протестъ на българо-американцитѣ предъ правителството на Съединенитѣ Щати и предъ Обществото на Народитѣ. Дори и господаритѣ на софийскитѣ законодатели отъ Москва настояваха за неговото отмѣняване.

И сега прокаранитѣ нови закони едва ли ще повлияятъ за непрестанното увеличение на бѣгствата отъ комунистическа България. Тѣзи закони, обаче, показватъ слабостта и страха на червенитѣ управници въ България и безправителството на комунистическото правосѣдие.

ОТКРИТО ПИСМО ДО "СЛАВЯНСКИЯ КОМИТЕТЪ" ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Д-ръ Панайотъ Панайотовъ
Каракасъ, Венецуела.

БОРБА получи това много интересно писмо изпратено до председателя на т.н. "Славянски Комитетъ" въ България, нѣкой си Кръстьо Стойчевъ, извадки отъ което предаваме тукъ.

Любезни господинъ Стойчевъ,

Въ брой 3 отъ мартъ 1969 година, на месечното списание "Славяни", Вие сте написали Вашитѣ впечатления отъ престоя Ви въ Каракасъ презъ миналата година. Тѣй като Вашето изложение е тенденциозно и повърхностно, а отъ друга страна наричате българитѣ съ които Вие лично и безъ принуда пожелаете да разговаряте "родоотстъпници", то азъ бихъ желалъ да изнеса истината въ връзка съ Вашето посѣщение.

Единъ Вашъ приятелъ покани българитѣ въ Каракасъ да видятъ една битова българска свадба снета на филмъ въ днешна България. Самиятъ филмъ бѣше технически много добре изготвенъ, но каква бѣше изненадата на всички, когато прозвучаха първитѣ думи. Въмѣсто да чуемъ българска речъ, речъта съ която нашата родна майка ни е закърмила, речъта за която свѣтитѣ братя Кирилъ и Методи написаха нарочна азбука, прозвуча руски говоръ! И когато нѣкой спонтанно изрази своето огорчение, Вие наричате това провокация! Нѣма да се спирамъ повече на тази подигравка съ българската колония. Нека всѣки да направи своето заключение: председателятъ на Славянския Комитетъ въ България посѣщава българитѣ въ чужбина за да ги кара да слушатъ руски говоръ!

Следъ прожектирането на филма, по Ваша инициатива се поведоха разговори. По време на разговоритѣ се засегнаха три основни въпроса, по които българската колония искаше да се изкаже и чуе Вашитѣ обяснения, ако сте въ състояние да ги дадете:

1. Събитията въ Чехо-Словашко. /Това бѣше преди окупацията/
2. Политическата, стопанска и културна зависимостъ на България отъ Съветския Съюзъ. Раболепното подчинение на българската Комунистическа партия и безропното изпълнение на всички нареждания, които се получаватъ отъ Москва.
3. Естественото разпадане на комунизма като монолитна догма и неговитѣ вътрешни противоречия и несъвмѣстимостъ съ човѣшката природа. Неуспѣхътъ на комунизма да привлече младежта, и по-специално българската младежъ, която въ своето преобладаващо мнозинство ненавижда комунистическото управление.

Разбира се, Вие се опитахте да отминете тѣзи въпроси, като си послужихте съ едни шаблонни фрази, които до вѣрване се приповтарятъ на българския народъ, ето вече цѣли двадесетъ и петъ години!

Сега нека разгледаме по-подробно какво казахте Вие по време на Вашия престой въ Каракасъ, какво казахме ние и какво ни поучи изтеклата година, та да видимъ кой бѣше правъ. По чехския въпросъ Вие твърдехте, че нѣма никакви разногласия между чехската комунистическа партия и управницитѣ въ Москва. Ние Ви посочихме стремежа на чехскитѣ управници да отдѣлятъ Чехо-Словашко отъ съветската орбита и умаловажатъ значението на тѣхната комунистическа партия въ държавното управление. Събитията ни дадоха право. Трѣбваше да станемъ свидетели на грозното падение на българскитѣ управници да пратятъ български синове да

поробватъ други славянски народи. По въпроса за зависимостта на България отъ Съветския Съюзъ, Вие издекламирахте позната приказка за Русия, която два пъти ни е освободила. Ние знаемъ, че Вие самъ не вѣрвате въ това. Вие имате отлично мнение за Георги Димитровъ. Ето какво е писалъ Георги Димитровъ въ "Работнически вестникъ" на 19 ноември 1905 година: "Русия е била и е все още и днесъ непримиримъ неприятелъ на една независима България, защото тя би представявала най-голямото препятствие на рускитѣ завоевателни планове на Балканския полуостровъ". Колкото за второто "освобождение", всички ние сме все още живи свидетели. Българскиятъ народъ нѣма да забрави съветскитѣ поробители и тѣхнитѣ безчинства.

Вие често споменавахте името на Любенъ Каравеловъ като изразъ на руско-българско приятелство и изразителъ на българскитѣ чувства. Ето какво пише той въ първия брой на своя вестникъ "Свобода" отъ 7 ноември 1869 година:

"Само онзи може да каже, че е човѣкъ, който говори и мисли по своя воля... Но човѣческото щастие зависи отъ просвѣщението, а просвѣщението - отъ материалното богатство. А материалното богатство? - Отъ свободата! Кажете ми, може ли човѣкъ да бъде щастливъ, когато неговото имане се намира въ рѣцетѣ на другото? И когато надъ неговия умъ, надъ неговото лице висятъ топузи и топори, които не му даватъ ни да говори, ни да пише, ни да мисли както той иска, а по волята на неговитѣ господари? Не е леко на човѣкъ да остави своето отечество, своето огнище, своитѣ роднини и приятели, гробоветѣ на своитѣ прадѣди. Но ние видимъ, че хиляди люде се преселяватъ ежегодно въ Америка. И защо? Да търсятъ лична и национална свобода!"

Горнитѣ цитати сѣ достатъчни. Вие претендирате да сте интелигентенъ човѣкъ и ще разберете, защо други път не трѣбва да сепозовавате на Любенъ Каравеловъ. А ако желаете да сторите това, то би трѣбвало да се вслушате въ неговата житейска философия за свободния човѣкъ и народъ.

Вие, като бившъ посланикъ въ Пекингъ, сигурно ще се интересувате да чуете, че недавна китайскитѣ комунисти писаха следното: "Съветската ревизионистична клика прилича на една ноторно известна лека жена, която настоява да ѝ се издигне паметникъ въ честь на нейната девственост".

Относно стопанскитѣ отношения между България и Съветския Съюзъ Вие нѣмахте куража да споменете нищо. Бихте ли могли да ни кажете, защо се изпращатъ български работници въ тундритѣ на Сибиръ, за да секатъ дървенъ материалъ, който после се продава скѣпо и прескѣпо на България? Бихте ли ни казали за качеството на рускитѣ машини, които се доставятъ на България - преди и сега? Знаемъ, че за много партии като Васъ важи поговорката: "Преклонена главичка, сабя не с че", спомняйки си за участъта на Трайчо Костовъ. Но това е философията на нахранения бюрократъ, а не на бореца за народни правдини. Затова, по-добре не говорете и не пишете необосновано!

Свършвамъ, любезни господинъ Стойчевъ. Не бихъ желалъ да Вимоля да помѣститѣ това писмо въ българския печатъ, защото знаемъ, че това е невъзможно за Васъ. Разбирамъ, че Вие трѣбва да напишете нѣщо следъ Вашата обиколка, което да се хареса и оправдае срдствата, които сте изхарчили. Не разбирамъ, обаче, защо трѣбваше да ни наречете "родоотстъпници"? Нашиятъ грѣхъ е, че виждаме истината и не се страхуваме да я изкажемъ.

Вие се отнасяте съ обичъ къмъ българскитѣ поговорки. Припомнете си следната "Голѣмъ кѣшей лапни, голѣма приказка не казвай". Всичко най-добро Ви желая, а Богъ да пази България, защото тѣзи, които днесъ я управляватъ и разпореждатъ, не я пазятъ!"

ПРЕЗИДЕНТА НА СЪЕДИНЕНИТЕ ШТАТИ Г.РИЧАРДЪ НИКСОНЪ ПРИЕ ВЪ БЪЛИЯ ДОМЪ

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

Конференция на представителитѣ на етническитѣ организации въ Вашингтонъ.

На 29,30 и 31 X 1969 година въ Вашингтонъ се състоя конференция отъ представителитѣ на разнитѣ етнически организации въ Съединенитѣ Штати. Бѣха представени 31 национални групи съ 80 представителя. Конференцията бѣ организирана отъ Националниятъ Комитетъ на Републиканската партия, която сега създава специална дивизия на националноститѣ.

Председателътъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк. Д-ръ Иванъ Дочевъ има честта да бѣде поканенъ и взе участие въ конференцията като нашъ представител. Г-нъ Ласло Пасторъ, единъ отъ най-виднитѣ унгарски "борци за свобода" бѣ избранъ за директоръ на дивизията на Националноститѣ. Той, като скорошенъ политически емигрантъ следъ Унгарската революция, запознатъ най-добре съ нашитѣ проблеми и ползуващъ се съ пълното довѣрие на президента Никсонъ, ще бѣде гаранцията за устояването на борбата на поробенитѣ народи за свобода.

Говорители на конференцията бѣха: националниятъ председател на Републиканската партия г. Роджеръ Мортонъ, сенатора Ничманъ Фонгъ, народния представител Едвардъ Дервински, директоритѣ на разнитѣ отдѣли приновата администрация г. г. Ж. Бургеръ, Б. Лоу, Ж. Алисънъ, Р. Ричардъ, Л. Тарансе, К. Тодъ, Г. Дейвисъ и др. Презъ всичкитѣ дни конференцията имаше пленарни заседания, на които ставаха разисквания и се приеха редица резолюции.

Въ честъ на представителитѣ бѣ даденъ официаленъ банкетъ на 30 X 1969 вечерта, като гости на Републиканската партия. Бѣха направени посѣщения въ министерството на Външнитѣ Работи и министерството на Транспорта, кадето делегатитѣ бѣха приети отъ министритѣ г. г. Уилямъ Роджерсъ и Уалкъ. На конференцията въ министерствата присѣтствува и министѣра на Строежитѣ г. Рамней.

Кулминационната точка на конференцията бѣше приема въ Бѣлия Домъ, въ Стейтъ Румъ, кадето, следъ кратка закуска, делегатитѣ бѣха приети отъ Президента на Съединенитѣ Штати Г. РИЧАРДЪ НИКСОНЪ и отъ Подпрезидента г. СПИРО АГНЮ. Въ своята речъ къмъ делегатитѣ Президента Никсонъ още веднѣжъ подчерта, че Съединенитѣ Штати стоятъ на своето становище, че ще се подпомага и че ще се води политика, която да осигури свобода на всички народи по свѣта. Той благодари на всички емигранти, сега вече американски граждани, които сѣ му дали подкрепа при изборитѣ за президентъ. Подпрезидента г. Спиро Агню въ своята си речъ сѣщо подчерта своитѣ симпатии къмъ американскитѣ граждани отъ разнитѣ национални групи.

Следъ това делегатитѣ поотдѣлно бѣха представени на Президента и на Подпрезидента, които размѣниха по нѣколко думи съ тѣхъ. Следъ този приемъ нашиятъ председател Д-ръ Иванъ Дочевъ е билъ поканенъ въ Външното министерство, кадето е ималъ продължителенъ разговоръ съ г. Уейнъ, началникъ на отдѣла за България. На края на конференцията Д-ръ Иванъ Дочевъ е билъ удостоенъ съ специална "Грамота за Заслуга".

Участието на нашия председател Д-ръ Иванъ Дочевъ въ тази конференция, а сѣщо и наградитѣ, получени отъ най-висшитѣ инстанции сѣ честъ и гордостъ за нашата Организация. Това даде сѣщо възможностъ на нашия председател да се запознае лично и установи контактъ съ много видни лица, което може да бѣде само отъ полза за нашата бъдаща дейностъ.

ТОРОНТО.

На 11 и 12 X 1969 година въ Торонто се състояха заседанията на Централният Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк. въ Кингъ Едвардъ хотелъ. Вечерята на 11 X се състоя обща вечеря на членоветъ на Ц.У.С заедно съ много членове на Организацията и гости отъ Торонто и други градове.

На първото заседание на конференцията председателя на Б.Н.Ф. Д-ръ Иванъ Дочевъ направи докладъ за изминалата дейностъ и проектитъ за въ бъдаще. Следъ него подпредседателя и редактор на списанието БОРБА Д-ръ Георги Паприковъ направи своя докладъ за изминалитъ осемъ години като редакторъ. Касиера на Б.Н.Ф. г. Иванъ Гълдбовъ даде отчетъ за финансиитъ на Организацията.

За днешното положение въ поробена България изнесе изчерпателенъ докладъ г. Стоянъ Радойчевъ. Специално бѣ разгледанъ въпроса за нашата Православна Църква въ чужбина и решението на Св. Синодъ да я разбие на три подчинени нему епархии, като разпрати тренирани специално за чужбина български свещеници.

По всички други въпроси се направиха коментарии и се взеха съответнитъ решения: единадесетия Конгресъ на Б.Н.Ф. да се състои на 7 и 8 мартъ 1970 год. въ Ню Йоркъ и да се посвети на борцитъ за свобода, Б.Н.Ф. да излъже съ една Декларация, която да обхваща политическото положение въ свѣта и специално въ България и да изразява нашето становище по него. Избра се комисия, която да изработи тази декларация, по проектъ на Инж. Арнаудовъ, въ съставъ: Д-ръ И. Дочевъ, Д-ръ Г. Паприковъ, Инж. А. Гъндерски, Н. Стояновъ, Инж. С. Арнаудовъ и П. Фотевъ.

Конференцията премина въ най-задушевна и плодотворна атмосфера. Тя бѣ отлично организирана отъ представителитъ на Б.Н.Ф. въ Канада: Инж. А. Гъндерски, Ц. Градинаровъ и Д-ръ А. Тодоровъ.

БЪФАЛО.

На 12 X 1969 година вечерята Американскиятъ Исторически Институтъ въ града изнесе традиционата Българска културно-историческа вечерь. За изнасянето на това тържество имаше грижата клона на Б.Н.Ф. въ Бѣфало начело съ своя председателъ г. Миро Герговъ. Програмата бѣ отлично подбрана: танцовата група при университета въ Бѣфало взе най-дейно участие съ соли ржченица г-ца Гергова; изнесе сказка за икономиката на днешна България Д-ръ Иванъ Дочевъ, поканенъ специално за тази вечерь. Тържеството бѣ отлично посетено отъ много наши сънародници и американци.

НЮ ЙОРКЪ.

На 21 X 1969 година клона на Б.Н.Ф. въ града има редовно членско събрание въ Хъртли Хаусъ, което бѣ отлично посетено. Направенъ бѣ докладъ за решенията на конференцията на Ц.У.С. взети въ Торонто на 12 X 1969. Бѣха разгледани редица въпроси за бъдаща дейностъ и специално за подготовката на Конгреса, който ще се състои на 7 и 8 мартъ 1970 година въ Ню Йоркъ. Бѣ прожектиранъ филмъ, направенъ отъ г. З. Христовъ съ моменти отъ живота на Организацията.

На 27 XII 1969 година клона въ града устрой въ Хартли Хаусъ Коледна срѣща за членоветъ на Организацията и тѣхнитъ семейства и приятели. Срѣщата бѣ отлично посетена. При приятелска обстановка, съ хапване и пииване, за което дамската секция се бѣше погрижила, Коледната срѣща мина при най-задушевно настроение.

ЛОСЪ АНДЖЕЛЕСЪ.

Делегация на клона въ града начело съ председателя г. А. Андреевъ взе участие въ откриването на паметника на унгарскитъ "Борци за Свобода", на 2 X 1969. Между делегатитъ личеа г. Иванко Гълбенски, който носѣше унгарския орденъ, съ който бѣ награденъ въ миналото, г-жа Д. Гълбенска, редакторка на "Лжчъ и др. Българската делегация направи отлично впечатление и бѣ посрѣщната съ овации.

Bulgarian National Front, Inc.

CENTRAL EXECUTIVE BOARD

Founded 1947

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non For Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962.
Trade Mark Registration, „BORBA”
N. Y., 38R-11031 Nov. 20, 1967.

Mailing Address:

P.O.B. 1204, Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Е Д И Н А Д Е С Е Т И Я Т Ъ К О Н Г Р Е С Ъ Н А

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

ПОСВЕТЕНЪ ДА СЕ ЧЕСТВУВАТЪ БОРЦИТЪ ОТЪ ДВАДЕСЕТЪ И ПЕТЪ ГОДИШНАТА

СЪПРОТИВИТЕЛНА БОРБА СРЕЩУ КОМУНИЗЪМА ВЪ БЪЛГАРИЯ И ВЪ ЕМИГРАЦИЯ

ЩЕ СЕ СЪСТОИ НА 7 И 8 МАРТЪ 1970 ГОД. ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

Заседанията на Б.Н.Ф. ще бъдат открити на 7 III 1970 въ 2 часа следъ обѣдъ въ зала 115 на хотелъ КОМОДОРЪ, 42 улица и Лексингтонъ Авеню.

ГОЛЪМА БЪЛГАРСКА НАЦИОНАЛНА ВЕЧЕРЪ

ще се състои на 7 мартъ 1970 въ 8 часа вечерта въ хотелъ КОМОДОРЪ.

Въ програмата ще участвуватъ: Българската Университетска танцова група отъ Бѣфало, танцовитѣ групи на украинци, унгарци и естонци. Ще свири първокласния оркестъръ на Раковски хора, танци и модерни мелодии. Входятъ за тази вечеръ ще бъде само съ покани, които ще се разпратятъ своевременно до всички интересуващи се отъ тази общобългарска проява.

Ще бъдат декорирани съ Ордена "ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ" видни американски приятели на Организацията, водачитѣ на разни братски намъ народи въ изгнание и членове на Б.Н.Ф. заслужили за освободителното ни дѣло.

Телевизията, радиото и пресата въ Ню Йоркъ сѣ заинтересувани отъ този юбилеенъ нашъ Конгресъ и се очаква изключителна публикация за случая. Цѣлиятъ Конгресъ ще бъде снетъ на филмъ. Конгресътъ обещава да бъде едно импозантно българско тържество, чествуващо борцитѣ отъ съпротивата срещу комунизъма въ България и въ емиграция.

ПО СЛУЧАЙ 25 ГОДИНИ ОТЪ РОБСТВОТО

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ, А СЪЩО И БОРЦИТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ ПОЧЕТОХА

ПАМЕТЪТА НА ПАДНАЛИТЪ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЪ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ

ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

УЕЛИНГТОНЪ, НОВА ЗЕЛАНДИЯ.

На 14 септември 1969 година българските емигранти въ Уелингтонъ и околноститъ се събраха, за да отдадат заслуженъ почитъ къмъ паметъта на 100,000-тѣ български патриоти избити отъ комуниститъ следъ 9 септември 1944 година.

Панахидата бѣ проведена въ Сръбския Православенъ храмъ въ града. Прочетени бѣха имената на много паднали за свободата наши братя. Свещеника каза подходяще за случая слово. Раздадено бѣ жито и просфора за Богъ да прости героитъ.

ЛАТИНА, ИТАЛИЯ.

На 7 септември 1969 година въ католическия храмъ въ града бѣ отслужена тържествена Панахида, по инициатива на клона на Българския Националенъ Фронтъ, въ паметъ на падналитъ въ борба за свобода наши братя въ България. Всички емигранти отъ лагера Латина, независимо отъ тѣхната организационна принадлежност, както и множество наши братя отъ другитъ поробени страни присѣствуваха на Божествената служба.

Представителтъ на Българския Националенъ Фронтъ г. Енрико Делъ Белло, каза високо патриотично слово по този случай. Всички емигранти паднали на колѣне дадоха обетъ, че борбата имъ не ще спре, докато не видятъ Родината ни свободна отъ кървавия комунизъмъ.

РИМЪ, ИТАЛИЯ.

На 7 септември 1969 година въ Българския манастиръ на виа Бачели въ Римъ, по инициативата на чредника Н. В. П. Митрополитъ Проф. Д-ръ Георги Елдъровъ се устрои Божествена служба за избититъ наши братя въ Родината отъ кървавия и жестокъ комунизъмъ. Църквата бѣ препълнена съ богомолци отъ българската колония въ Римъ: стари и нови емигранти, видни български артисти, художници, лѣвари и търговци. Службата бѣ изнесена отъ отецъ Д-ръ Иванъ Софрановъ, който държа следъ нея високо патриотично слово.

Българската колония въ Римъ доказа и този пътъ своето високо патриотично становище и заклейми още веднѣжъ червения тероръ въ България.

ВИЕНА, АВСТРИЯ.

На 7 септември 1969 година въ една Православна църква, група български национални емигранти устройха скромна Панахида въ паметъ на безбройнитъ жертви на кървавия комунизъмъ въ Родината ни, следъ 9 септември 1944 година.

Поради официалната забрана на беззащитното Австрийско правителство за такива национални инициативи, Панахидата трѣбваше да се проведе неофициално въ затворенъ кръгъ отъ емигранти.

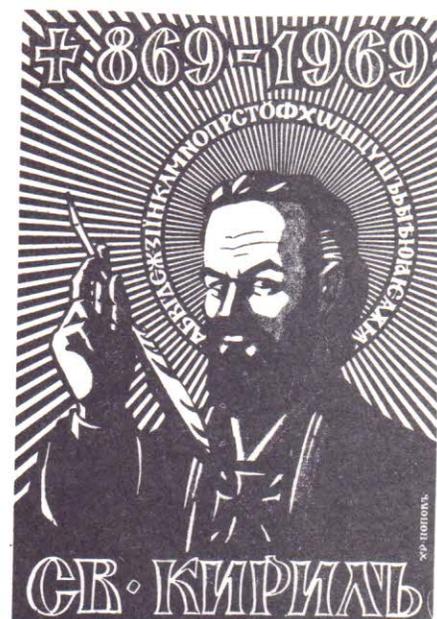
БЪЛГАРИЯ

ПОЛУЧИХМЕ ПО КАНАЛЪ СЪОБЩЕНИЯ ОТЪ ЧЕТИРИ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ, ЧЕ НА 7 СЕПТЕМВРИЙ 1969 ГОДИНА СЪ СЕ ПРОВЕЛИ ПАНАХИДИ ЗА ИЗБИТИТЪ ОТЪ КОМУНИСТИТЪ БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТИ НА 9 IX 1944. ТЪЗИ ПАНАХИДИ СЪ БИЛИ ПРОВЕДЕНИ И ОРГАНИЗИРАНИ ОТЪ МЛАДЕЖИ И СВЕЩЕННИЦИТЪ ВЪ СЪОТВЕТНИТЪ МЪСТА.

ДВЕ ОТЪ ТЪЗИ ПАНАХИДИ СЪ БИЛИ ВЪ ЮЖНА БЪЛГАРИЯ ЕДНА ВЪ СЕВЕРНА БЪЛГАРИЯ И ЕДНА ВЪ СОФИЯ.

ЧЕСТЬ И СЛАВА НА БЪЛГАРСКИТЪ ПАТРИОТИ ВЪ РОДИНАТА!

COMMEMORATION OF THE XIth CENTENARY OF THE DEATH OF ST. CYRIL

SPECIAL COMMITTEE:

Dr. Ivan Sipkov
Washington, D. C.
Executive Director

Dr. Christo M. Popoff
Bloomington, Ind.
Secretary

MEMBERS:

Mr. Christ Anastasoff
St. Louis, Mo.

Mr. Peter G. Atzoff
Fort Wayne, Ind.

Mr. Bogdan Choukanoff
Mount Vernon, N. Y.

Prof. L. A. Dellin
Burlington, Vt.

Archim. Prof. Georgi Eldarov
Temp. Washington, D. C.

Mrs. Dora Gabensky
Los Angeles, Calif.

Dr. Jivko Gelev
New York, N. Y.

Mr. Stephane Groueff
New York, N. Y.

The Most Rev. Bishop Kyrill
Oregon, O.

Dr. Robert A. Miller
Bloomington, Ind.

Mr. William Momchilov
Mount Vernon, N. Y.

The Very Rev. George Nedelkoff
Fort Wayne, Ind.

The Very Rev. George Nikoloff
Detroit, Mich.

Mr. Christo N. Nizamoff
Indianapolis, Ind.

Mr. Michael Padev
Washington, D. C.

Dr. George I. Paprikoff
Chicago, Ill.

Mr. Nikola Penchev
New York, N. Y.

Mr. Dimiter Petkov
New York, N. Y.

Prof. Marin Pundev
Northridge, Calif.

Prof. Heinrich A. Stammler
Lawrence, Kan.

Dr. Andrew Turchyn
Bloomington, Ind.

ADDRESS:

Dr. Christo M. Popoff
1917 Viva Drive
Bloomington, Ind. 47401
Tel. (812) 336-2190

ЕДИНАДЕСЕТЪ ВЪКА ОТЪ СМЪРТЪТА НА СВ. КИРИЛЪ

На 1 ноември т.г., въ Индиана Университетъ, Блумингтонъ, българскитѣ интелектуалци въ Съединенитѣ Щати, по инициативата на Българското Академическо Дружество "Д-ръ Петъръ Беронъ", отпразнуваха по единъ извънредно тържественъ начинъ 1100 годишнината отъ смъртта на Св. Кирилъ.

Тържеството започна съ молебенъ, отслуженъ отъ Негово Преосвещенство Епископъ Кирилъ и свещеницитѣ отецъ Кирилъ Антоновъ и отецъ Георги Недѣлковъ. Участвува сжмо хорътъ на българската църква въ Фортъ Уейнъ. Отбраната публика изслуша съ внимание и интересъ благодарствения молебенъ. Декорацията хармонираше съ тържествеността на това академично празненство. Портретътъ на Св. Кирилъ, изработенъ въ стилъ на цвѣтна стъклописъ, обхващаше цѣлата височина на сцената. Енергичниятъ образъ на българския и всеславянски просвѣтителъ, съ ореолъ отъ българската азбука, държашъ въ благославящата си рѣка перото, приковаваше погледитѣ.

Академичната частъ на тържеството бѣше открита отъ д-ръ Ив. Сипковъ. Д-ръ Г. Паприковъ прочете имената на пратилитѣ поздравления. Проф. Морисъ Фридбергъ изказа поздравленията на университетскитѣ власти, а следъ него представители на различни славянски народи, професори въ Индиана Университетъ, говориха за дѣлото на Св. Кирилъ.

Лекцията на главния говорителъ, проф. Хайнрихъ А. Шамлеръ, на тема "Писменостъ, езикъ и култура", остави прекрасни впечатления у слушателитѣ. Познаващъ основно българския езикъ, култура и история, проф. Шамлеръ представи въ една много изящна научна форма дѣлото на Св. Кирилъ и значението му за културното развитие на българския и другитѣ славянски народи. Завършвайки съ стихотворението на К. Христовъ "Св. Кирилъ и Методий", рецитирано отъ него на отличенъ български езикъ, проф. Шамлеръ насълзи много очи. Последвалитѣ продължителни овации бѣха изразъ на възторгъ отъ лекцията му и на благодарностъ за активното му участие въ това общобългарско тържество, първото по рода си въ Съединенитѣ Щати.

Тържеството бѣше закрито отъ д-ръ Хр. Поповъ, който благодари отъ името на БАН "Д-ръ Петъръ Беронъ" на присъстващитѣ, както и на всички, взели дейно участие въ подготовката на празненството.

BULGARISCHE AKADEMISCHE GESELLSCHAFT

"DR. PETER BERON" E.V.

БЪЛГАРСКО АКАДЕМИЧЕСКО ДРУЖЕСТВО

БЪЛГАРИТЪ ВЪ СКАЗКАТА НА ГЕРМАНСКИ ПРОФЕСОРЪ.

Известният германски историк Проф. Д-ръ Георгъ Шадтмюлеръ, който възглавява катедрата по история на Източна и Югоизточна Европа при университета въ Мюнхенъ, изнесе наученъ рефератъ на 14 XI 1969 въ Домъ Кардиналъ Венделъ по покана на Българското Академическо Д-во "Д-ръ Петъръ Беронъ" на тема: "Българитъ въ европейската история".

Председателятъ на БАД приветствува многобройнитъ гости, между които най-видни общественници и академици въ Баварската столица: Д-ръ Хансъ Раупахъ, който неотдавна изнесе великолепна сказка по случай 60 годишнината отъ Българската Независимостъ, Проф. Д-ръ Адолфъ Циглеръ, представител на Университета, Архимандритъ Алфонсъ Митнахтъ, Професоритъ Микула и Йоаноу, Председателя на Историческото Д-во въ Кобургъ Д-ръ Рудолфъ Признеръ и др. Д-ръ Христо Огняновъ следъ това прочете многобройнитъ поздравления, като тѣзи на Баварския Министъръ на Просвѣтата Д-ръ Лудвигъ Хуберъ, Председателя на Баварската Академия на Наукитъ Проф. Д-ръ Робертъ Зауеръ, Кмета на Мюнхенъ Д-ръ Фогелъ и много други.

Професоръ Шадтмюлеръ въ своята сказка говори за българския народъ въ неговата тринадесетвѣковна история - отъ основаването на Първото българско царство, начело съ ханъ Аспарухъ, въ 681 година, до настоящето. Още отъ самото начало той изтъкна, че България въ днешнитъ граници е само единъ осакатенъ остатъкъ отъ нѣкогашната българска държава. Така, отъ VII до XI вѣкъ, въ продължение на четири столѣтия, тя обхваща областта отъ Черно море презъ сегашната територия на България и Македония, която "въ своята културно-духовна история се оказва като неразривна частъ на цѣлокупна България", до Адриатика, включително и Румъния на северъ презъ продължителенъ периодъ.

Говорейки за дѣлото на Св. Св. Кирилъ и Методий, Проф. Шадтмюлеръ подчерта, че тѣ още отъ детски години сж били сродени съ "българския диалектъ отъ южна Македония" и затова най-добре подготвени за възложеното имъ по-късно мисионерско подвижничество. Другъ български приносъ въ европейската история той смѣта богомилството, пѣнкнало на българска почва по времето на царъ Петра, минало презъ Босна и северна Италия въ южна Франция и раздвижило духоветъ за реформи въ официалната църква, вѣкове преди появата на Мартинъ Лутеръ.

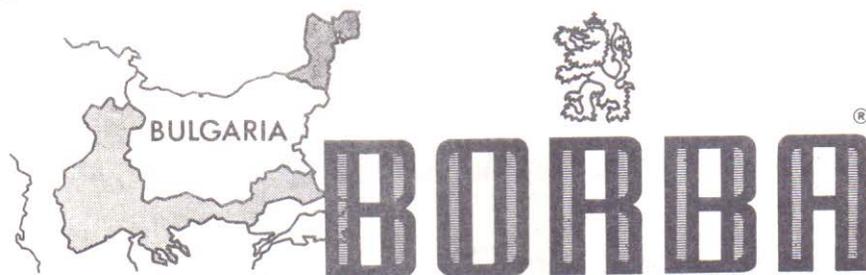
Спирайки се на задачитъ на новоосвободена България, Проф. Шадтмюлеръ обрисова ролята на князь Александъръ Батенбергъ и царъ Фердинандъ, "сигурно най-образованиятъ монархъ на Европа", който е искалъ да възстанови България въ границитъ ѝ отъ миналото. Историята на България въ последнитъ 50 години навѣвва тъга у наблюдателя. Отъ исторически обширна България дори и по договора въ Санъ Стефано, е останалъ само "блокътъ на вътрешна България". Съ погледъ къмъ бъдащото той застапи възгледа, че не "просторътъ и суровитъ материали" сж решителни, а числото и качеството, както и научнитъ постижения на хората.

Накрая председателя на БАД, Д-ръ Христо Огняновъ благодари за спонтанната отзивчивостъ на Проф. Шадтмюлеръ, чиято сказка бѣ заслужено възнаградена съ бурни овации.

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

Founder: Dr. Ivan Docheff

Editor: Dr. George Paprikoff

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration.
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

Нова Година 1970.

Драги сънароднико!

Съ тази книжка, която Ви изпращаме, българското национално списание **БОРБА** започва своята деветнадесет годишнина. Въ продължение на редъ години ние сме се старали дъ бадемъ възполза на нашата поробена Родина, изхождайки отъ следнитъ начала:

БОРБА ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ ОТЪ КОМУНИЗЪМА
ПОДПОМАГАНЕ НАРОДНИТЪ БОРЦИ ВЪ РОДИНАТА
ЗАПАЗВАНЕ ДУХА НА БЪЛГАРЩИНАТА ВЪ ЧУЖБИНА
ОСВЕДОМЯВАНЕ ОБЩЕСТВОТО ЗА СПРАВЕДЛИВАТА БЪЛГАРСКА КАУЗА
ДОПИСКИ ИЗЪ ЖИВОТА НА БЪЛГАРСКАТА ЕМИГРАЦИЯ
ХРОНИКИРАНЕ ИСТОРИЧЕСКИ ФАКТИ

Съ издаването на **БОРБА** ние се опитваме да попълнимъ една празнина - липсата на национална емигрантска преса и да изпълнимъ поне отчасти своя дългъ къмъ Родината. Съ този брой на списанието, тиража се увеличава значително, за да задоволи нуждитъ на новитъ емигранти, които бѣгатъ масово отъ България. Също, кръга на компетентни сътрудници се разширява, както и технически **БОРБА** се подобрява.

Отъ сърдце благодаримъ на всички, които ни насърчаватъ и подпомагатъ. На тѣзи, които посочватъ нашитъ грѣшки, съ цель да ги поправимъ - още по-голъма благодарностъ! Ако е животъ издраве - имаме всичкото основание да вѣрваме, че съ Вашата благосклонна помощъ, както досега, **БОРБА** и занаяпредъ ще се разпраща безплатно по цѣлия свѣтъ, гдето има български емигранти, а още по-важно е, че вече прониква и въ България!

Като пожелаваме на всички наши сътрудници, спомоществуватели и читатели да се сбядне мечтата на всички ни - освобождението на Родината, пожелаваме

ЧЕСТИТА НОВАТА 1970 ГОДИНА!

Вашата помощъ, дори и минимална, бихме получили съ благодарностъ, като надписвате всички чекове "**БОРБА**" и изпращате всичко до списанието съ тука приложения пликъ. Съ обратна поща ще Ви се изпращатъ съответнитъ разписки.

С К Р Ъ Б Н И В Е С Т И .

Съ голѣма скръбъ съобщаваме на българската емиграция, че на 28 септемврий 1969 година почина въ Чикаго на 69 год.

ПРОФ. Д-РЪ КРЪСТЮ КРЪСТЕВЪ

Покойниятъ бѣ роденъ въ Силистра, следвалъ медицина, после инженерство въ Германия. Постъпва на висши служби въ Родината, става професоръ въ Военното Училище и консултантъ на Военното министерство по балистика. Съ специални апарати, конструирани отъ него, Проф. Кръстевъ успѣва да открие нови електромагнитни вълни, които се образуватъ при всѣка експлозия. Съ тѣзи апарати могатъ да се откриятъ всички атомни експерименти, кадето и да е било по свѣта.

Презъ 1944 година той и неговото семейство биватъ принудени да напуснатъ България и поематъ тежкия пътъ на емиграцията. Отначало въ Германия, после въ Италия, Проф. Кръстевъ постоянно работи въ областта на атомната физика. Въ негова честъ, Германската Академия на Наукитѣ нарекоха неговото епохално откритие "Кръстевъ Ефектъ".

Презъ 1954 година заминава за Съединенитѣ Щати, гдето поставя на разположение на правителството на новото си отечество своитѣ изобретения. За тѣхъ, Проф. Кръстевъ получава отъ американската Авиация, най-голѣмия тѣхенъ "Медалъ за Заслуга". Н. В. царъ Симеонъ II сѣщо награждава многозаслужилия българинъ съ Командирския Орденъ "Св. Александър".

Погребението се извърши отъ българския свещеникъ отецъ Кирилъ Антоновъ, при стечение на множество български емигранти и почитатели американци.

Богъ до го прости.

Съ горестъ на сърдцата съобщаваме на всички българи, че на 2 декемврий 1969 година почина на 76 годишна възраст въ Чикаго, всеобщоуважаемата наша сънародница

АРХИТЕКТЪ СТЕФАНА ФАРАШЕВА ШУРИЦЪ

Покойната бѣ родена въ Разградъ отъ видно патриотично българско семейство. Следвала архитектура въ Дармщадъ, Германия, която завършва презъ 1918 година, като Първата Българска Дипломирана Инженерка-Архитектка. На нея и на нейния многоизвестенъ съпругъ Д-ръ Инж. Хансъ Шурицъ се дължатъ много известни сгради въ България.

Г-жа Шурицъ бѣ много активна въ редъ национални начинания, църковни инициативи и благотворителни прояви всрѣдъ българската емиграция. Тя бѣ обичана и уважавана отъ всички.

Богъ да я прости.

СЪОБЩЕНИЕ ДО ВСИЧКИ СЪТРУДНИЦИ НА БОРБА.

Редакцията на БОРБА благодари на всички сътрудници на списанието, които са подпомагали издаването му във продължение на осемнадесет години.

Благодарение на висококачествените статии, дописки, антре-филета и художествени произведения на тѣзи именно сътрудници, БОРБА се наложи като единственото национално емигрантско списание, достигащо и до най-отдалечения кът, гдето има наши братя емигранти. Съ радост може да кажемъ, че също така БОРБА влиза във Родината и се чете тамъ съ възторгъ и надежда.

Поради ограничения форматъ на списанието, редакцията моли съ респектъ, своите сътрудници да спазватъ следните правила:

1. Статията да не е по-дълга отъ 2 страници, написани на машина, въ изключителенъ случай най-много до четири страници.
2. Правописа е законния български правописъ преди 9 IX 1944. При трудностъ автора да го спазва, редакцията ще го измени.
3. Всички материали да се пращатъ поне единъ месецъ преди издаването на БОРБА. Списанието излиза презъ месеците януарий, мартъ, юлий и септемврий.
4. Статията трѣбва да бѣдатъ въ духа, който следва Б.Н.Ф., а именно: националенъ, общобългарски, антикомунистически. Разбира се, авторите избиратъ своите теми.
5. Изпратеният материалъ трѣбва да бѣде подписанъ, но не е необходимо, по понятни причини, името на автора да се публикува. Псевдонимите трѣбва да бѣдатъ реални.
6. Редакцията обикновено не дава обяснения за непомѣстени или отложени статии. Оригиналите на се връщатъ на авторите.
7. Дописки се помѣстватъ за всички национални прояви, не само такива на Б.Н.Ф.
8. Всеки единъ, който получава пакети съ списанието за разпространяване, молимъ да се обади, колко броя ще му трѣбватъ за въ бъдеще. БОРБА се разпространява между нашите братя емигранти безплатно. Волни пожертвования се приематъ съ голѣма благодарностъ. Всичко да се изпраща до адреса на БОРБА.

Като вѣрваме, че братските връзки между сътрудници и редакцията на БОРБА ще бѣдатъ още повече заякчени за въ бъдеще, което ще е само отъ полза за нашата освободителна борба, ние пожелаваме на всички

ЧЕСТИТА НОВАТА 1970 ГОДИНА
И СКОРО ВЪ ОСВОБОДЕНАТА РОДИНА.

БОРБА.

Славяни

СПИСАНИЕ

СЛАВЯНИ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Валутна сметка в долари

КАК ДА ПОЛУЧИМ ЧИСТА ЗАГУБА?

Този въпрос е намерил оригинално разрешение в предприятието „Строителни материали“, град Криводол, окръг Врачански. Поради неспазване на технологическия процес са бракувани повече от половин милион теракотни плочки. При планиран брак 10 на сто се отчита брак 20 на сто, а в действителност той надхвърля 30 на сто. Крайният резултат е 15 468 лева чиста загуба.

Същото предприятие е произвело до сега 800 тона стоманени топки за циментовата промишленост, без да е плазиран и килограм от тях. Въпреки че няма пласмент, производството продължава, за да се върже планът. Тук се работи по почина „Във всеки дом — стоманена топка!“

МЪЖЕ ИЗУЧАВАТ БРОДЕРИЯ

Поради липса на суровини колективът на завод „Г. Димитров“ — Бургас, не може да си изпълнява плана. Липсата на суровини кара стотици работници да бездействуват. За да не се разлага трудовата дисциплина, тук са създадени няколко кръжока по бродерия. Избродираните покривки и кърпички ще бъдат изпратени на доставчика ДСО „Рудметал“ — София, за да го подсетят, че не си изпълнява задълженията.

Подобни кръжоци са създадени и в завод „Хемус“ — Бургас. Поради липса на суровини основният цех „Химически“ бездейства в шест от деветте месеца на тази година. Работниците чистят прозорци, бършат прах, бродират. За това време са регистрирани 19 725 часа претои, а дойдат ли малки количества материали, започва шумът на плана с 5 013 часа извънреден труд и заливане пазара с некачествена продукция. Интерес към кръжоците за бродерия проявяват и кабелният завод „В. Коларов“, „Сердика“ и други предприятия на окръга.

В БОБОВ ДОЛ Е ТАКА

Посрещат ни с митинг! Трогнати сме... Но няма хляб и сол! Ех, губят се традициите... Всъщност това не е митинг, а голяма опашка пред единствената хлебопродавница — за 3000 души. Е, хляб няма да купим, ще отидем на ресторант. Къде е ресторантът? Няма такъв. И месопродавница няма — вегетарианци ли са всъщност? Не, ама тука е така.